

NOVA SERIJA

LASO

CIJENA 3 DIN BROJ 59

KANJON SMRTI

WILLIAM O'CONNOR

KANJON SMRTI

Preveo: Julije Knežević

«Laso» — Izdavač OOUR izdavačke djelatnosti »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković
— Tisak. OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1974.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena 3 d. Za inozemstvo: DM 1,40; ASCH 8; SFRS 1,60; HFL 1,30.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1973. od 26. XI 1973.

I

Vjetar je zviždao ulicama maloga grada i tjerao pred sobom oblake pijeska i loptice od isušenih biljaka iz obližnje pustinje. Bila je noć. No, ipak su još uvijek gorjele svjetiljke u kućama i ispred njih.

Pomoćnik šerifa Jesse Ricker, koji je u malome gradu vršio noćnu službu, dugo je promatrao čovjeka na vratima, a onda kratko slegnuo ramenima.

— Ne mogu s vama — rekao je, okrenuo se i prišao stalku s puškom. — Te zločince traže. Moram ih uhititi.

Jesse Ricker bio je momak od dvadeset i tri godine, visok i vitak poput ostalih Rickerovih sinova što su sa svojim ocem živjeli izvan grada, na ranču. Samo je Jesse živio u gradu i kad bi se toga prisjetio, činilo se samome sebi još usamljeniji.

— Ta su dva razbojnika opasni momci, Jesse! — upozorio ga je čovjek s vrata i prešao preko praga. Bio je visok i mršav, na sebi je imao gradsko odijelo od najbolje tkanine, sašiveno prema najnovijoj modi.

— Znam! — uzvratila Jesse Ricker i ispitujući pogleda niz pušaka što su stajale pažljivo poredane jedna

do druge i širile miris ulja za oružje.

— To su ubojice kojima gotovo nitko nije dorastao — rekao je došljak, a zvao se George Baldwin Webster. Lice mu je bilo mršavo i blijedo. Kad bi čovjek pogledao njege i njegovu otmjenu, pristalu i skupu odjeću, mogao bi bez daljnjega pretpostaviti da ima posla s kockarom čije je pravo doba noć, upravo kao i šerifova pomoćnika... No, to nije bilo točno... Barem ne sasvim... George B. Webster bavio se stokom, konjima, zemljom i mnogo-čime drugim.

Jesse Ricker izabrao je na kraju jednu »greenericu« — dvoocijevnu pušku na sačmu, čije su cijevi bile skraćene na dužinu ruke kako bi se postiglo što šire rasipanje sačme. Jesse je preklonio oružje, usmjerio ga prema petrolejskoj svjetiljci i pogledao kroz cijev. A onda je nabio pušku.

Webster ga je kradom promatrao.

— Vi ste podjednako strahoviti tvrdoglavec kao i vaš otac i vaša braća na ranču, ako vam to uopće smijem reći — progundao je približivši se stolu. — Jedan od tih razbojnika navodno ima dvanaest

ljudskih života na savjesti. Zar to nije dovoljno da te uplaši?

Jesse je zaklopio pušku i odvažno je u šaci.

— Nisam rančer kojemu je ukradeno nekoliko grla stoke, i koji svoju štetu može uspoređivati s opasnošću da bude ustrijeljen. Ja sam šerif. Prema tome, nemam izbora. Moram ih uhititi. Moram to pokušati na svaki način, bez obzira je li riječ o ubojicama, kako ste rekli, ili o nekome drugome.

— Poznat vam je moj ugled i utjecaj ovdje u Prescottu. Također bi vam moralo biti jasno da me ova-
mo nije natjerala isključivo briga za vas. I ostali su u gradu protiv toga da bilo što poduzimate. Uspije li vam doista da ta dva nitkova strpate onkraj brave, za dvadeset i četiri sata sjesti će nam za vrat čitava banda. I to ovdje, u gradu! Poznam ja ljude tog soja. Oni samo čekaju povod kako bi se mogli nasilno ponašati. Činjenica što su došli u Prescott ne znači ništa drugo nego izazov... Naprosto ga ne smijemo prihvatiti!

Jesse je izvukao ladicu iz stola i izvadio dva para lisica.

— Do vraga, zašto niste tu odluku prepustili šerifu Rooveru, vašem šefu? — gundao je Webster.

— Matt se ne nalazi u gradu — uzvratila Jesse. — Negdje je napolju, na jednom od malih rančeva.

— To znamo! — uzvratila Webster. — Već sam za njim poslao glasnika. Za tri sata bit će ovdje.

— Gospodine Webster, nećete me moći zadržavati tri sata samo da bi mi nakon toga Matt Roover dao preko ušiju jer sam dopustio da umaknu zločinci za kojima je raspisa-

na tjeralica. Nadam se da to ne očekujete od mene?

Webster sav u čudu razvuče lice.

— Šerif osjeća više odgovornosti prema ovom gradu od njegova pomoćnika. A na njemu je i veća odgovornost.

— Noć je! — uzvratila Jesse. — A noću, to jest u doba moje službe, potpuno sam slobodan u svojim odlukama. Ta vi to i te kako dobro znate. — S pomoću kvačice učvrstila lisice za pojas s revolverom, a onda svoj stetson duboko nabije na čelo.

Dok je kritički promatrao Jesseja, Websterovo je lice djelovalo hladno. — Nećete dobiti nikakve pomoći, Jesse — rekao je klimajući glavom. — Prema tome, možete računati da će vas iz Smitherova saluna iznijeti sa čizmama prema naprijed.

U tom se trenutku pojavio Yordy, pomoćnik trgovca živežnim namirnicama, kojega je Jesse poslao u grad da prikupi nekoliko ljudi za pojačanje. Već po načinu kako je Yordy upao u prostoriju, Jesse je znao da se mladić vratio samo da bi potvrdio Websterove riječi.

— O gospode! — uzdahne Yordy, sav zadihan od brza trčanja. — Svi su protiv toga da diraš u bandite. Čak ni Lee ni Buster Rayerson neće doći... Netko je, izgleda, izludio cijeli grad — dodao je i značajno pogledao Webstera. — Što ćeš sada? Da osedlam konja i odjašem na ranč po tvog oca i braću? No, do tada će već i svanuti...

Mladić je i sam znao da to nije dobar prijedlog. Put od deset milja bio je predaalek čak i za dobrog jahača i isto tako dobrog konja. Na Yordyjevu čelu pojavile su se bore,

a onda je pogledao prema ormaru s puškama. Prije negoli je Jesse išta mogao uzvratiti, Yordy mu je ponudio pomoć.

— Ako mi daš jedan revolver, Jesse, rado bih uskočio. Umijem sasvim dobro baratati pucaljkom.

Jesse se nasmiješio. Bio je pomalo dirnut.

— Hvala ti, Yordy! Sam ću se nekako snaći. A sada idi kući! Nisu takve stvari za mladića poput tebe.

Yordy razvuče usta.

— Bolje iza sebe imati pola čovjeka negoli nikoga, Jesse...

— Pri takvom poslu ne mogu paziti na nekog drugog — reče Jesse. — Čak ni ako je on samo pola čovjeka. Imat ću sasvim dovoljno posla sa sobom. Ipak, hvala ti što si se ponudio. Idi sada! Gubi se već jednom!

Yordyjev pogled skliznuo je s Jesseja na Webstera pa se vratio natrag. — Znaš gdje ćeš me pronaći, Jesse — reče. A onda se okrene i napusti ured. Htio je zapravo zalupiti vratima, no Webster ih je zadržao. I on se spremao otići. — Sada vam je situacija poznata — opomenuo je još jednom. — Kad netko silom hoće u nesreću, ne treba mu braniti. Međutim, ne radi se samo o vama. Radi se i o gradu. Vi ćete biti odgovorni za sve što će se svaliti na Prescott.

Jesse je podignuo glavu i pogledao ga u oči.

— Znam! Obavijestili ste me sasvim točno...

Webster se okrene i izide u noć. Jesse je duboko udahnuo i zamišljeno pogledao prema vratima koja su se sasvim blago zatvorila.

Postojale su potjernice za razbojnicima što su se osmjelili i eto ušli u grad. Jesse ih je već izvadio i stavio na stol. Podignuo je jednu od njih jer ga je zanimalo određeno ime.

Craig Belden!

Ako se radilo o Craigu Beldenu s kojim je jahao nakon izgubljenog građanskog rata kao drug uz druga, onda se nije spremao uhititi nepoznatog razbojnika, već starog druga... A morao ga je uhititi...

Ispustio je potjernicu i zagledao se preda se. Poslušao li Websterov savjet, moći će zaobići tu priču. Ono što mu je Webster savjetovao, u stvari je odgovaralo njegovoj prvoj odluci kad je saznao da se jedan od dvojice razbojnika u Smithe-herovu salunu navodno zove Craig Belden...

Vrata su se ponovo otvorila i ušao je Buster Rayerson. Bio je to jedan od onih po koje je Jesse poslao Yordyja. Imao je približno četrdesetak godina, a spadao je među one što su uvijek i svugdje bili spremni priskočiti u pomoć. Zapravo, on i nije izgledao kao žilav i neustrašiv čovjek. No, ipak je bio takav. Nitko to nije znao bolje od Jessea.

— Poslušajte me, Jesse! — uskliknuo je Buster Rayerson s mješavinom prijaznosti i gnjeva u glasu. — Ta ne vjeruješ valjda da sam odjednom postao kukavica. No Webster je protiv toga da uhićiš bandite. Nije morao mnogo govoriti da bi pridobio sve živo što nosi čizme. Ta poznaš ga! Vrlo je utjecajan. Nitko mu ne može izmaknuti. Ako on želi, može uništiti svakoga. Moja trgovina ionako ide prilično loše. Kome ću prodavati cipele i čizme ako

Webster ustvrdi da prerađujem loše štavljenu kožu? Tebe još nije bilo u Prescottu kad sam se svojedobno u gradskoj vijećnici jedini usudio ustati protiv njega. Nekoliko dana kasnije naručio je pošiljku sedla iz Tuscona da bi ih u svojoj trgovini ponudio uz upravo smiješno niske cijene. Od tada su cipele i čizme jedino što mogu prodavati. Unatoč tome, ja sam najbolji sedlar u krugu od pet stotina milja.

— Ali Busteru, ta nisi ti ovdje optužen — reče Jesse. — Ne predbacujem ti ništa... ili jedino to što me sada zadržavaš...

— Nerado dajem drugima savjet — dotučeno će Buster Rayerson — a najmanje čovjeku koji mi je osobno blizak.

Jesse podigne ruku.

— Brini svoja posla! Ja znam što mi je činiti.

— Jesse, ti momci su opasni! Došli su u grad samo da izazovu tebe i šerifa. Sam vrag neka zna kakve su im namjere. No jedno lje sasvim pouzdano: žele slistiti tebe i Matta Roovera. Samo čekaju u Smithervu salunu da im naletiš na cijev...

Jesse baci pogled na potjernice. Nije bio ni malo siguran zna li Craig Belden da on ovdje u Prescottu obavlja dužnost pomoćnika šerifa.

— Ti me uopće ne slušaš, luđače! — grdio ga je Buster Rayerson. — Ovi nitkovi samo čekaju na tebe!

— Onda ih neću razočarati — uzvratilo je Jesse. — A sada idi i ne tiri brigu! I sam ću se nekako snaći.

— Svatko umire od vlastita otrova, uvijek govorim! — ljutito prasne Buster Rayerson. — Zašto nisi nikoga poslao na Rickerov ranč?

Tvoj otac i braća zacijelo bi već odavno bili ovdje.

— Otac i braća imaju sasvim dovoljno posla na ranču — reče Jesse. — Svi bi mi zajedno dobrano nešto opsovali kad bih ih pozivao u grad zbog kašlja ili prehlade. Osim toga, na ranču se nalaze samo otac i najmlađi brat. Flint je još prije nekoliko dana s krdom stoke krenuo prema Tusconu, a Tom lovi mustange u Burro Canyonu. Dakle, praktički na ranču nema nikoga.

Buster Rayerson prođe rukom kroz kosu.

— Ne mogu zamisliti kako ćeš sam izići s njima nakraj, mladiću. Stavljáš svoj život na kocku. Znaš li to? Osim toga, uopće ne znamo jesu li njih dvojica sami. Možda su i drugi razbojnici u gradu, samo ih mi ne poznamo. Ta je družina kradljivaca stoke vrlo velika!

— Nestaneš li... — reče Jesse — mislio sam reći odeš li odmah, za tri ćemo minute saznati sve.

Rayerson gnjevio zakorači.

— Do vraga s tim Websterom! Dodaj mi jednu pušku! I ja ću s tobom!

— Nosi se do vraga! — prijateljski je prasnuo Jesse. — Tvoj cvilež zbog posla sa sedlima svakome bi oduzeo dah. A ja bih želio biti posljednji koji će snositi krivnju za to što od sutra nećeš moći prodavati ni čizme.

Buster Rayerson ga je nekoliko trenutaka promatrao bez riječi.

— Zar doista odustaješ od moje pomoći?

— Idi već jednom!

— Mladiću, pripazi se! — promrmljao je Buster Rayerson i napustio šerifov ured.

Jesse je osluškivao sve dok Rayer-sonovi koraci nisu zanijemili u mraku. A onda je dohvatio dvocijevku...

Petrolejska svjetiljka odjednom je počela dimiti, a plamen u uskom staklenom cilindru divlje poskakivati. No bilo je to samo od propuha s vratiju. Kad je Jesse prišao stolu da snizi stijenj u svjetiljci, plamen se već bio sasvim smirio.

II

Nebo nad malim gradom bilo je crno, prevučeno bezbrojem bijelih, crvenkastih i žućkastih zvijezda, čije je hladno svjetlo titralo i poi-gravalo, upravo kao što je danju poigravao vrući zrak u pustinji oko grada. Sa sjevera je puhao suh i topao vjetar i savijao krošnje hiko-rija ispred hotela.

Jesse je pogledao uz i niz ulicu. Tu i tamo su pred vratima i ispod nadstrešja kuća gorjele svjetiljke. Neka su se kola žurila iz grada. Topot kopita i škripanje velikih kotača bili su jedini šum što ga je u tih nekoliko trenutaka mogao čuti. A ti su se zvukovi čuli i kad je čovjek na kolima već skrenuo iz kotline u kojoj se šćućurio Prescott; tako je to barem izgledalo kad bi čovjek danju pogledao grad s blage uzvisine.

Prescott je bio malen. Čak je i Tuscon, sa svojih nekoliko sporednih ulica, bio velik u usporedbi s njime. No, Prescott je bio uredan i u njemu su ljudi živjeli smireno i bavili se sobom. Bila je to zasluga šerifa Matta Roovera. A da tako osta-

Jesse je nekoliko trenutaka zurio u svijetli plamen. Odjednom se osjetio silno usamljen i izgubljen. Duboko je udahnuo i ogledao se. Njegova je sjena padala na zid poput velikog crnog obrisa; bila je sasvim mirna i nepomična.

Pošao je k vratima, otvorio ih, izišao napolje u noć. Zastao je da bi mu se oči naviknule na mrak.

ne morao se pobrinuti i Jesse Riker, njegov pomoćnik...

Uz motku za vezanje konja ispred Smitherova saluna nalazila su se samo dva konja. U slabom svjetlu ulične svjetiljke Jesse je jasno vidio kako stoje i dremuckaju. S te udaljenosti nisu ostavljali nikakav poseban dojam, iako je Jesse sasvim dobro znao da su Craig Belden i njegov prijatelj stigli izdaleka. Tamo do onih stijena na sjeveru bilo je dvadeset milja, a Jesse je već odavno pretpostavljao da je banda kradljivaca stoke što je već mjesecima uznemiravala okolicu, upravo tamo našla svoje skrovište...

Jesse se ujeo za usnu. Je li to Craig Belden ili netko drugi! Dva konja ispred Smitherova saluna i došljaci u njemu najzad su pružili mogućnost da se stane na kraj bandi, bez obzira na to kako će se stvar dalje odvijati.

Jesse je prebacio dvocijevku u lijevu ruku i upravo htio krenuti, no, uto ugleda nekog čovjeka kako mu prilazi s druge strane ceste. Tek pošto je otkrio njega, ugleda i dru-

ge prilike koje su, kako mu se učinilo, pod velom mraka čekale na nje-ga duž Smitherova saluna.

Bio je to mister George B. Webster. Zastao je uz rub ceste i u mraku potražio Jessejev pogled.

— Iznio sam vam zahtjev u ime grada, šerife — promrsi hladnim glasom.

Jesse se polako pokrene i prođe pokraj Webstera.

Webster krene za njim.

— Mister Ricker!

— Dobro znate kamo idem — uzvratila Jesse i pobrza. — Razuman čovjek držao bi se podalje od mene, jer bi mu bilo dobro poznato da mi svakog trenutka može nešto proletjeti pokraj ušiju.

Webster je odmah stao, a nedugo nakon toga Jesse ga je čuo kako je pobrzao prema hotelu. Začulo se lupanje vratiju, opušci cigareta poljetjeli su uz iskrenje prema cesti a u mráčnoj sjeni nadstrešja pokrenule se prilike da bi odmah nestale.

Jesse nije brinuo za građane. Prošao je nadstrešjem sve do trgovine živežnim namirnicama, tamo prešao cestu, popeo se na balkon saluna i naglo ušao. Barmenu su se od iznenađenja, a jamačno i straha, razjapila usta. Prestao je raditi i bez riječi zurio u Jesseja. S njegove se desne strane na tezgü naslonio neki čovjek sa čašom u ruci. On se naceri Jesseju i pokretom glave pokaže prema igraćem stolu, odakle se čulo lupkanje žetona i zveckanje čaša.

Tamo je bio Craig Belden! Sjedio je za stolom leđima okrenut vratima, ali tako da je u zrcalu na zidu mogao vidjeti ulaz. Jesse ga je odmah prepoznao... po leđima, a isto tako i po licu u zrcalu. Bio je uvjeren da je Craig Belden i njega od-

mah prepoznao, iako se nije pokrenuo. Drugi razbojnik Duke Allison sjedio je nasuprot Craigu.

Kratko je pogledao Jesseja, a onda se opet posvetio igri.

Još su dvojica ljudi sjedila za stolom. Bili su to građani iz Prescottta. Kad su na vratima ugledali pomoćnika šerifa, prekinu s igrom i naglo zašute.

U salunu je odjednom zavládala samrtna tišina. Duke Allison ponovo pogleda Jesseja podrugljivim, gotovo sveznajućim smiješkom na krajićima usana.

Dvojica građana iz Prescottta gurnu karte prema sredini stola i ustanu.

— Izlazim iz igre! — brzo reče jedan, uze šešir i užurbano prođe pored Jesseja napolje. Drugi ga je htio slijediti. No tada je ustao i Duke Allison. Građanin pođe samo do prozora, jer se bojao da bi se na putu prema vratima mogao naći usred revolverske vatre do koje će zacijelo doći između šerifova pomoćnika i došljaka.

Jesse je podigao dvocijevku i zakoračio u prostoriju.

Tada je ustao i Craig Belden. Sasvim sporo! Beskrajno sporo, kako se barem činilo. Odmaknuo se od stola, a onda okrenuo.

Vanjštinom je Craig Belden ostao isti: i sad nabijen, težak i pomalo dežmekast, bio je gotovo za glavu niži od Dukea Allisona. Stajao je i netremice gledao Jesseja u oči. Njegova odjeća izgledala je jednako jadno kao i kad ju je Jessi zadnji put vidio. Izmijenile su se samo njegove oči, pa možda čak i njegov pogled. Novi Craig Belden djelovao je daleko opasnije i odlučnije od Craiga kakvoga se Jesse sjećao.

Jesse kratko zadigne desnicu i pokaže prema vitkom plavom čovjeku pored Craiga Beldena.

— Vi ste Duke Allison, zar ne?

Oči Dukea Allisona stisnu se u uske proreze, a onda se nasmiješe, njegove su oči unatoč tome ostale sasvim ozbiljne.

— Točno! — reče. — Žao mi je, šerife! Ni ja nisam nikada mogao trpjeti to ime. No komu je, do vraga, uopće moguće izabrati vlastito ime? Nemojte mi stoga uzeti za zlo što se zovem Duke Allison...

Jessejev pogled odluta do Craiga Beldena.

— U ime područja Arizone proglašavam vas i Dukea Allisona uhićenima. Budete li se odupirali, morate računati s time da ću upotrijebiti oružje!

Duke Allison iskosi usta i spusti desnicu na držak revolvera koji je prijeteći plavkastim sjajem stršio iz korica.

Lice Craiga Beldena ostalo je bezizražajno, kao i uvijek. Samo je duboko udahnuo, tako da se podignuo njegov ionako snažni prsni koš i zategnuo košulju čija se boja već odavna nije mogla raspoznati.

Jesse pritisne kundak dvocijevke čvrsto uz bok.

— Nabio sam je prvorazrednom sačmom! — upozori ih, a onda se upita što se moglo odigrati u glavi Craiga Beldena u trenutku kad je pušku uperio u njega i Dukea Allisona.

Smiješak i podrugljivi izraz polako su nestali s lica Dukea Allisona. U njegovim se očima pojavila jedna gnjevna i beskrajno napeta crta. Spremna desnica nalazila mu se iza drška revolvera, i kao da je doslovno drhtala od napetosti.

Pogled Craiga Beldena počivao je na Jessejevoj dvocijevki, na toj strahovitoj pucaljki na sačmu, koja bi, s tako male udaljenosti, mogla čovjeka sasvim glatko prerezati na dvije polovice. S takvim bi se oružjem čak i nevješti čovjek mogao suprotstaviti iskusnom revolverašu i pri tome imati veliku priliku. A u ruci čovjeka kakav je bio Jesse Ricker, to je oružje naravno bilo nenadmašivo. Čini se da je i Craig Belden mislio upravo tako. Već nakon kratkog pogleda na Jessejev revolver u koricama on se odjednom nasmiješi:

— Dobili ste igru, šerife — reče. — U redu! Mi smo prikovani, mislim ... moj prijatelj i ja. •

Otkopčao je pojas s revolverom i bacio ga na stol. Duke Allison je odmah slijedio njegov primjer.

To je iznenadilo Jesseja. Duke Allison bio je neustrašiv i bezobziran čovjek koji je mogao tako brzo povlačiti, pucati i pogađati da je svaka prijetnja upućena njemu graničila sa samoubojstvom.

Duke Allison je također otkopčao kopču na pojasu i ruku pružio daleko naprijed kako bi pojasu dao potreban zamah. No kad je ruku povlačio natrag, u njegovoj se šaci već nalazio revolver. Dogodilo se to tako munjevitom brzinom da Jesse uopće nije mogao zapaziti kako i kada se oružje našlo u ruci Dukea Allisona.

Jesse je shvaćao samo jedno: morao je pucati. No, dva metka u dvocijevki usmrtila bi i Craiga Beldena. Stoga nije zapucao iz puške nego se bacio u stranu i povukao revolver.

Duke Allison je opalio. Hitac je prasnuo, tane proletjelo tik uz Jes-

sejevo lice i udarilo u opločeni zid iza njega. Nakon tog hica odjeknuo je i drugi. Tane je doslovno izbilo revolver iz ruke Dukea Allisona. Na trenutak se učinilo da će se salun raspasti od pucnjave. Iverje i žbuka padali su na pod iza Jesseja. Nije gledao kamo je udarilo njegovo tane, pošto je Dukeu Allisonu izbilo kolt iz ruke. Promatrao je kako se Duke Allison spustilo na koljena i zurio u ruku u kojoj je trenutak prije držao oružje upereno u šerifa. Šaka mu je odjednom postala tamna. Stiskao ju je i otvarao. A onda je pogledao Jesseja licem koje je bilo iskrivljeno od bola. U očima mu se javilo beskrajno čuđenje.

Jesse se povukao za jedan korak, stegnuo pušku i njenim cijevima pokazao prema vratima.

Duke Allison se stenjući uspravi. Onda je ipak krenuo, a Craig Belden počeo za njim bez i jedne riječi. Kad je prolazio pored Jesseja, dobio mu kratak pogled... toliko bezizražajan da ga Jesse nije mogao protumačiti.

Naravno, pucnjevi su se čuli na daleko. Kad je Jesse s oba razbojnika izišao na cestu, na kolniku su se već nalazili bezbrojni znatiželjnici. Žagor gomile se odmah stišao, a sve se oči usmjerile prema banditima i pomoćniku šerifa; tada se gomila razmaknula.

Pošto su stigli u ured, Jesse zatvori vrata za sobom i gurne razbojnike k stolu.

— Ispraznite džepove!

Obojica su stajala nepomična. Jesse se zaustavi iza svoje stolice, a onda počeo pogledavati tren jednoga

tren drugoga. Najzad mu se pogled zadržao na Craigu Beldenu.

Craig Belden počeo prazniti svoje džepove.

— Mislim da je prošlo pola vječnosti, otkako smo se zadnji put vidjeli, Jesse — reče.

— Jesi li znao da živim ovdje i da sam šerif? — upitao ga je Jesse. Međutim, po prizvuku njegova glasa to je bila više tvrdnja negoli pitanje.

Craig Belden kimne glavom.

— Dakako, Jesse! No nadao sam se da se nećemo jedan drugome ispriječiti na putu.

— Zašto nisi izbjegavao taj grad? — Zanimao se Jesse.

Craig Belden se nasmiješi. Sada je po prvi put pokazao da je uzbuđen.

— Zapravo, još se uvijek nadam da nitko od nas neće drugome stati na put. Napokon, nekoć smo mogli razgovarati o svemu. Sjećaš li se toga?

— Bilo je to u nekom drugom životu — oporo uzvratil Jesse.

— Pustite nas i nestanite! — sasvim otvoreno zatraži Duke Allison. — Tako ćete barem izvući živu glavu.

Jesse je još uvijek držao u rukama revolver i dvocijevku. Kratko je pogledao oružje, a onda opet Dukea Allisona.

— Ispraznite džepove, Allison! U čeliji ćete imati sasvim dovoljno vremena da razmislite kako ćete se izvući iz toga. Savjetujem vam da na to iskoristite cijelo vrijeme kojim raspolazete.

Duke Allison stavi na stol lisniču i nož za sklapanje. Duboko u krajičku njegovih usana zaorio se podrugljivi i ledeni smiješak. — Tako

može govoriti samo glupan, zar ne, Craig? Kaži mu već jednom!

— Nismo sami, Jesse! — reče Craig Belden.

— U zatvoru ima sasvim dovoljno mjesta — škrtio odbrusi Jesse. Pri tome revolver stavi u korice, a stvari iz njihovih džepova počeo gurati u ladicu.

Craig Belden je zurio u njega. U njegovim očima kao da uopće nije bilo svjetla.

— Šerif se već vjerojatno nalazi u rukama mojih prijatelja... A onda će svi doći u grad. Mislio sam reći, ovamo, k tebi!

— Za samo nekoliko dana! — doda Duke Allison nacerivši se. — Mi smo htjeli samo utjerati neke poreze.

Jesse prekine posao i pogleda jednog i drugog. Njihove su ga riječi pogodile poput udaraca šakama. Stajalo ga je mnogo truda da se sustegne i ne pokaže svoje iznenađenje.

Craig Belden slegne ramenima.

— Žao mi te, Jesse! No ti dobro znaš da se u svako doba možemo složiti.

Jesse se osjećao kao da mu na želucu leži kamen. Polako ali sigurno obuzimao ga je gnjev. Dok se on trudio da izbjegne susret sa svojim starim drugom Craigom Beldenom, razbojnici su imali na umu samo jednu misao: kako da uklone Matta Roovera i njega da bi im nakon toga grad bio prepušten na milost i nemilost. A što se pod time podrazumijevalo, mogao je osjetiti u Smitherovu salunu.

Craig Belden je čini se pogodio njegove misli.

— Nećemo te ubiti. Duke je bio pomalo nervozan i ništa više. Napo-

kon, znam da si ti čovjek s kojim se može izići na kraj.

— Varaš se! — uzvratila Jesse i podigne dvocijevku. — U ćeliju!

— Ne budete li pametni, Craig neće ništa moći učiniti za vas — reče Duke Allison sasvim ravnodušno. — A on je već mnogo učinio za vas. Možete mi to vjerovati sasvim mirne duše. Inače biste bili na redu već danas u podne kad ste napuštali ranč oca. Projahali ste neposredno ispred cijevi naših prijatelja. Samo Craigovu utjecaju možete zahvaliti što ste još na životu...

Jesse je prišao vratima ćelija i širom ih otvorio. Craig Belden i Duke Allison još su jednom izmijenili poglede a onda pošli za Jessejem. Jesse zatvori svakoga u posebnu ćeliju, ugasi svjetiljku u hodniku i vrati se u ured, zatvori vrata zatvora i spusti zasun. Zastane nasred prostorije da bi razmislio što mu je činiti. Uto netko zakuca na vratima. Na njegov poziv uđu Webster, Buster Rayerson i gradonačelnik Prescottta.

Webster i gradonačelnik razvuku lica. Buster Rayerson se kradom smijuljio.

Jesse odloži dvocijevku na stol, pođe do vedra s vodom i povuče gutljaj.

— Htjeli bismo ovdje pričekati šerifa — reče gradonačelnik. — Morao bi doći svake minute.

Jesse opet ispije nešto vode, a onda objesi posudu na stijenku drvenog vedra i s brade obriše kapljice vode.

— Ono što ste učinili, doista je neodgovorno — reče Webster. — Pomirite se s mišlju da ćete morati napustiti službu. Htjeli bismo još

samo čuti što će o tome reći Matt Roover.

Jesse se vrati k stolu.

— To smo doživljavali dovoljno često, Jesse! — reče gradonačelnik. — Takva banda dođe u grad, priredi pijanku... naravno, na trošak grada... a onda opet nestane. No, ako te momke razdražimo...

— Ne morate čekati Matta Roovera — prekine ga Jesse. — On možda više nije živ.

Trojica muškaraca promatrala su ga s nevjericom. Rayersonovo smijljenje zamrlo mu je na licu.

Jesse se nije mogao naslađivati njihovim gotovo neshvatljivim čuđenjem i zaprepaštenjem, iako bi to inače možda rado učinio. Na pomisao da je Matt Roover vjerojatno mrtav prošla mu je dušom duboka bol. Ako je u životu uopće imao pravog prijatelja, onda je to bio Matt Roover, bez obzira na veliku razliku u godinama.

— A razbojnici uopće ne namjeravaju priređivati pijanku. Oni u Prescottu žele utjerati poreze — objasni građanima. — Razbojnici su došli u grad samo da bi me spravili sa zemljom. Imam još samo jednu želju: da je Matt Roover imao isto toliko sreće kao i ja. Ta se želja odnosi i na sve vas...

Rayerson baci pogled na zidni sat koji je išao samo kad je visio malo koso.

— Gospodo, već je ponoć!

— Pustite me da govorim sa zatvorenicima! — Zahtijevao je Webster.

Jesse mu bez riječi gurne ključeve.

Webster posegne za njima i pode prema vratima. Rayerson i Jesse su ga promatrali. Gradonačelnik se od

silnoga straha nije mogao niti pomaknuti.

Bio je to oniči, deblji čovjek. Ljudi su ga nazivali bankarom Prescottta, jer je vodio mali kreditni ured. Taj je posao i sada predstavljao svu njegovu brigu. Ta od koga će u gradu razbojnici utjerati novac, ako ne od njega?

Webster i Rayerson već su odavna ušli u zatvor, upalili svjetiljku i razgovarali s banditima, kad se gradonačelniku vrati dar govora.

— Zaboga, šerife! — zavapi sipljivim glasom. — Ta ipak nešto moramo učiniti. Pozovite ljude na oružje!

Jesse se ljutito okrene.

— Nemojte to meni govoriti! Objasnite to Websteru. Bez njegova se blagoslova u Prescottu ne može ni konja osedlati.

— Webster! — dovikne gradonačelnik sipljivo, pokušavajući se žustro okrenuti na petama. Pri tome smiješno zavesla kratkim rukama kako bi održao ravnotežu.

Webster i Rayerson su se u tom trenutku već vratili u ured.

— Moramo zatočenike pustiti na slobodu — zabrinuto reče Webster, dok je Rayerson zatvarao zatvorska vrata. — Samo tako postoji mogućnost da Matta Roovera ugledamo živa.

Jesse se ujede za usnu.

— Ako su banditi uhvatili Matta Roovera, onda su ga i ustrijelili — reče Rayerson i time izgovori upravo ono što je mislio Jesse.

Webster se nevoljko okrenuo.

— Nisam vas pitao za vaše mišljenje!

Rayerson slegnu ramenima i do-baci Jesseju ključeve zatvora.

— Moramo ljude pozvati u miliciju kako bismo dostojno dočekali razbojnika — užurbaio reče gradonačelnik.

Webster ga zlovoljno odmjeri.

— Miliciju! — reče s prizvukom prijezira u glasu. — Kako to zamišljate? Banda kradljivaca stoke možda ne broji ni dvanaestak ljudi. No svaki od njih je žilavi borac. Mi pri tome nemamo nikakvih šansi. Opali li netko samo jedan hitac na te nitkove, oni će nam grad izvrnuti na glavu. Mislite li vi drugačije, šerife?

— Poznato vam je moje stajalište — suho uzvratí Jesse. — Takvo mi pitanje ne bi smjeli niti postaviti.

Rayerson nabije šešir na čelo, a onda ga opet zabaci prema zatiljku.

— Tko u ovoj zemlji nešto prepusta bez borbe, oduvijek je bio kurvin sin.

U znak potvrde debeli gradonačelnik snažno kimne glavom. Zacijelo je pri tome mislio na hrpu svog novca...

Jesse duboko udahne.

Webster se okrene i odmjeri Rayersona pogledom punim prijezira.

— Pa to je ipak samo trač, mister Rayerson! — otpuhne.

Rayerson pogleda Webstera bez straha i gotovo izazovno.

— Sada mi je puknuo konac! Kradljivci stoke ne mogu od mene dobiti ništa drugo osim cipela... Novih cipela! Prvorazredni proizvodi, želio bih naglasiti... Vjerojatno će izrabiti tu priliku kad dođu u grad... Čak ni dvanaest pari sasvim novih cipela nisu vrijedne mogega života. No, pogledajte me, mister Webster! Imam lice poput starog limuna. Pa ipak, to lice mi se dopa-

da. I samo se o tome radi, na kraju krajeva. Ponekad sam čak i ponosan zbog svog limunovog lica. Ali, ne bih više mogao niti pogledati svoje lice kad bi ljudi za mnom govorili da sam stajao prekrivenih ruku dok mi je dvanaest razbojnika iz radnje uzimalo dvanaest pari sasvim novih cipela... Zar da nakon toga iskalim svoj gnjev na zrcalima? Nipošto! Radije bih bio mrtav... Neka dođu svi siromašni farmeri koji na nogama nemaju ništa osim konjskog gnoja i neka isprazne moju radnju! Do vraga! Ja bih to dopustio! No razbojnicima ne kanimo popuštati! Ne, nitkovima koji za svoj svakodnevni kruh ne žele dati ni kapljice znoja, ne kanim okretati leđa... Za njih su vješala, a ne moje cipele. A zrcala, mister Webster, samo su za pristojna lica, pa čak i ako su ružna poput mogega.

Webster se bljedo nasmiješi.

— Vas sam, Rayersone, uvijek smatrao razumnim čovjekom!

— Što znači biti razuman? — ravnodušno će mu Rayerson. — Želim se pogledati u svako zrcalo, bez da mi pozli kad ugledam svoju sliku... Ja sam tvoj čovjek, Jesse! Kažem ti!

Ljudi su podignuli glave. Ispred ureda začuo se topot osamljenog konja. Odmah zatim na drvenom nogostupu odjeknu čvrsti koraci. Trenutak kasnije otvore se vrata i uđe Bols, čovjek kojega je Webster poslao po šerifa Matta Roovera.

— Sam vrág neka zna gdje se zadržao šerif — reče Bols sav zaduhan. — Obišao sam tri ranča. Nitko nije vidio Roovera... Neka vrág zna kamo je odjahao!

Jesse dohvati dvocijevku i potapša Rayersona po ramenu.

— Dođi! Sastavit ćemo miliciju koja će biti dovoljno jaka da čuva

zatvor i grad. Ljudi sada vjerojatno drugačije gledaju na stvar. Čim se razdani, poći će potražiti Matta. On vjerojatno leži i očekuje pomoć, ukoliko je još uopće živ.

III

Jesse i Rayerson napuste ured ne obazirući se više na Webstera, gradonačelnika i Bolsu. Znali su što im je činiti, a osjećali su i dašak prijeteće opasnosti koja se polako no i nezadrživo približavala Prescottu...

Webster je ljutito čupkao rub svog pristalog haljetka, dok su gradonačelnik i Bols zbunjeno buljili u vrata.

— Taj je čovjek premlad a da bismo mu mogli povjeriti sudbinu grada.

— Rayerson je stara lisica! — ustvrdio je gradonačelnik.

— Govorim o Jesseju Rickeru, tom zanesenjaku koji svakako želi izboriti nekoliko lovorika! — propištao je Webster. — Osim toga, naš će grad moći izbjeći svojoj kobi jedino ako razbojnicima dopustimo da rade što hoće. Briga rančera nije naša briga. Zašto se oni već nisu suprotstavili? Ako to mi učinimo propast ćemo. A zašto? Pitam se zašto, do vraga!

Ostavio je gradonačelnika i izašao iz ureda.

Gradonačelnik je za njim gledao sasvim zbunjeno, poput čovjeka koji nije ništa shvaćao. A onda je pogledao Bolsu koji je tu stajao sav uznajen i iscrpljen.

— A što vi kažete, Bols?

Bols je slegnuo ramenima.

— To je stari Websterov problem! On Rickerovima ne želi ništa progledati kroz prste.

— Tu svađu on će ipak zaboraviti! — uskliknuo je gradonačelnik. — Pogotovu sada, kad je Matt Roover vjerojatno ustrijeljen i kad je ugrožen naš grad.

Bols je razjapio usta.

— Do vraga, pa što će sada biti? — Ispružio je ruku i pokazao prema prozoru. — Protiv Websterove volje Jesse Ricker neće dobiti ni jednog jedinog čovjeka. Zar to ne znate? Pozovite Webstera natrag!

Gradonačelnik je odmahnuo glavom. — To jednostavno ne mogu vjerovati. Ni Webster nije tako utjecajan. Pomoćnik šerifa već će pronaći nekoliko ljudi koji će se htjeti suprotstaviti razbojnicima.

— Ovaj grad morao bi se zapravo zvati Websterovim gradom! — ružio je Bols. — Webster će ovdje uvijek nastojati sve srediti na svoj način. A u tome većinom i uspijeva.

— No, u toj stvari ipak moram pružiti podršku pomoćniku šerifa! — razoružano će gradonačelnik. — Pa čak i kad se pomoćnik šerifa zo Ricker...

— Od kradljivaca stoke tri samo stočari — odgovori Bols i okrene se da bi počeo. — Na Webstera još nitko nije bacio dovoljno

jako svjetlo. A njemu je zacijelo stalo da tako i ostane.

Gradonačelnik otvori usta, a onda ih opet zatvori. Bols iskoristi priliku i napusti šerifov ured.

Noć se poput širokog crnog platna posutog sjajnim dijamantima spuštala nad malu kotlinu. Mjesec se nalazio negdje iza stijena, čiji su obrisi sačinjavali divlje nazubljenu kulisu.

U dnu kotline u kojoj su banditi udarili svoje logorište, začuje se topot kopita jednog konja. Spavalo je samo nekoliko ljudi. No većina je sjedila uz vatru. Njihovi se pogledi okrenu tamo odakle se čuo topot konja što se sve brže približavao...

John Mils, šef čopora vukova polako je ustao i ispružio vrat. Pri tome je uporno pokušavao svojim pogledom probiti tamu. Bio je to visok i pomalo nezgrapan čovjek, čiji je hod podsjećao na medvjeda što se podigao na stražnje noge, na jednu dobroćudnu životinju te vrste. Ipak, tko bi Johnu Milsu zavirio u oči, odmah bi saznao da ga je njegova pojava prevarila. Duboko smještene tamne oči i budni i nape ti pogled koji kao da je uvijek nešto tražio, jasno su odavali okrutnost njegove duše.

— Do vraga, to je samo Marco! — promrmljao je razočarano.

— Naravno, to je Marco — reče jedan od ljudi, podigne se i stane uz njega. Zvao se Frank. Pored Craiga Beldena i Duke Allisona bio je jedan od Milsovih najužih suradnika. — Craig i Duke zacijelo su u gradu izišli na kraj sa svojim čovjekom. No, zabrinjava me što još nemamo vijesti od Tima. Mislim da

su Tim i njegovi prijatelji dobrano zakasnili. Računam s onim najgorim.

— Što! — razdraženo je uzvratilo Mils. — U Tima sam se uvijek mogao pouzdati. S ljudima koje ima uza se, on će glatko ujahati u pakao da bi tamo vragu pogasio vatru. Uputio bi se onamo samo s jednim vedrom vode, i uspio... kad bih mu ja to zapovjedio. Onaj prastari šerif iz Prescottta već je odavna sređen. Neka vrag zna što je zadržalo Tima. Nemoj razbijati glavu! A najmanje moju, razumiješ li?

Frank se ujeo za usnu i zbunjeno šutio.

Mils je bio uvjeren da će Marco donijeti samo dobru vijest. Ipak, više bi volio da je došao jedan od Timovih ljudi, tako da najzad sazna je li Tim uhvatio staroga šerifa.

Bio je to Marco... U punom trku ušao je u svjetlo vatre, skliznuo iz sedla, nekoliko se puta sagnuo a onda im prišao pomalo ukočenim hodom, oslonivši ruke o bokove.

— Jahao sam poput samog vraga, Mils — reče Marco. — A vijesti koje ti donosim još će ti dugo zvoniti u ušima.

Mils i Frank kratko su se pogledali. Premda je Milsovo lice bilo osvijetljeno crvenim svjetlom vatre, Frank je primijetio kako ono postaje sve blijede. Mils zakorači Marcu u susret.

— Što to znači? Da se možda i ti ne počinješ poigravati mojim živcima!

— Craig i Duke uopće nisu uspjeli porazgovoriti s noćnim šerifom — izvijestio je Marco. — Prava je sreća što ja ne sjedim u rupi poput njih dvojice. Samo sam tren izišao iz saluna i već je sve bilo gotovo.

Craiga i Dukea su ljudi prepoznali već kad su ušli. Kad sam to primijetio, savjetovao sam Craigu da odmah dohvati bika za rogove. No, on je ostao pri svome.

Milsova se koža napela preko jagodica. Trenutak se drugima učinilo da će se oboriti na Marca i prebiti ga.

— Prokletstvo! Ta valjda mi ne namjeravaš reći da su Craig i Duke završili u zatvoru u Prescottu? — bijesno je riknuo Mils.

— Upravo to se dogodilo! — reče Marco. — Craigov stari prijatelj uopće nije nalikovao na starog prijatelja kad je ušao u salun. Osim zvijezde na njegovim prsima, na tom sam momku otkrio samo još pandže i zube. Duke ga je u posljednjem trenutku htio slistiti. No, trebalo je da vidiš tog klipana od noćnog šerifa! Naježio se poput starog vuka i ja sam povjerovao da će Craiga i Dukea naprosto raskinuti svojom pucaljkom na sačmu. No, taj je klippan zapucao revolverom što ga je morao još i povući, te pronašao dovoljno vremena da pogodi Dukeovu ruku. Kolt je iz Dukeove šake naprosto nestao, kažem ti. A ti znaš Dukea! Njemu nitko ne može podvaliti. Nisam vjerovao vlastitim očima. A ni Duke to nije mogao shvatiti! — nasmijao se Marco.

— A ti? — zagrmio je Mils. Kipio je od suzdržanog gnjeva. — Mislio sam reći... što si ti učinio? Što si poduzeo?

Marco slegnu ramenima.

— Ništa nisam mogao učiniti. Morao sam sve to promatrati kroz stražnja vrata. Upravo sam se htio vratiti u salun, no onda sam primijetio pomoćnika šerifa. Kad je prasnulo, pokupio sam se navrat-nanos.

Na svu sreću, moj je dorat bio u kovača jer mu je na putu olabavila jedna potkova. Ispred saluna nalazili su se samo konji Craiga i Dukea... Da je i moj dorat stajao tamo, mene zacijelo ne bi bilo ovdje!

Mils je zurio pokraj Marca u noć.

— Osedlajte konje! — napokon procijedi.

Ljudi se pokrenu. U međuvremenu su poustajali i oni što su spavali. Sad svi potrče prema oboru od užadi. Marco se okrene svom konju, a Frank ostane uza Milsa.

Nakon stanovitog vremena Mils se okrene, pogleda Franka i tmurno se nasmiješi.

— Misliš li sada da si imao pravo sa svojim prokletim kreketanjem!

— Ja sam se već pomirio s onim što se dogodilo — ravnodušno uzvratiti Frank. — Izvući ćemo Craiga i Dukea iz zatvora. Dakako! No što ćemo imati od svega toga? Izgubili smo previše vremena. Trgovac stokom u Nevadi nije nimalo strpljiv momak. Još uvijek nismo prikupili ni polovicu stoke koliko je moramo isporučiti.

— Da, znam! — razdraženo reče Mils. — No, ja najzad želim imati za skrovište jedan grad. Čvrsto sam to odlučio. I nitko me neće odgovoriti. Doista sam sit toga da neprestano živim napolju poput divljaka, izložen svakoj pješčanoj oluji! A i momci su toga siti. Svatko od nas želi napokon imati priliku da na pristojan način potroši svoj novac. Kako mi ovdje živimo?... Osedlaj konja! Odjahat ćemo u Prescott, kad jednom budemo tamo, htio bih vidjeti momka koji će nas otjerati iz grada. Takav ne postoji.

— Ne smiješ se prenageliti! — opominjao ga je Frank. — Tim se još nije vratio.

— Timu ćemo najpresto ostaviti vijest.

— Uopće ne znamo je li on uhvatio šerifa! — zlovoljno reče Frank. — Što ako je i Tim imao smolu? Tada bi možda trebalo da ostanemo ovdje! Inače bismo mogli ujahati u klopku poput ćoravih vukova.

— Neka Prescott bude klopka! — progundala Mils. — No, ja nisam ćoravi vuk, ako si to namjeravao reći. Osim toga, Tim će obaviti svoj zadatak na najbolji mogući način. Nemoj vječno zapinjati za njega! Prema tome, treba da oslobodimo Craiga i Dukea. Nemamo nikakvog drugog posla. Obojici im to dugujemo, zar ne?

— Naravno!

Mils ga kratko potapša po ramenima. — Nećemo ulijetati u stupicu poput ćoravih vukova. Ipak me poznaš! Uskoro će se razdaniti. U Prescott ćemo stići prije večeri. A prije negoli padne mrak, Marco će imati dovoljno vremena da dobro pogleda grad.

— A onaj pomoćnik šerifa?

Mils je duboko udahnuo.

— Pomoćnik šerifa bit će prokletito usamljen čovjek. A povrh svega... i izgubljen!

Frank se okrenuo, podignuo svoje sedlo i pošao osušenom travom do obora od užadi, što su ga dva čovjeka već skidala. Mils se okrenuo k vatri i nogom oborio kotlić s vodom s tronošca da bi pogasio plamen. Kiša iskara, dim i para podigoše se i sasvim obaviše Milsa. On se odmakne, ispljune i pođe prema konjima.

Minutu kasnije, razbojnici su pojahali prema Prescottu.

Stremen do stremena, sasvim jedan uz drugoga, jahali su poput prijeteće gromade, prema istoku, u susret dolazećem danu.

Da ih je netko mogao vidjeti kako jašu u te rane jutarnje sate, bilo bi mu već pri prvom pogledu jasno da ništa ne može zaustaviti tih dvanaestak ljudi. Ništa!...

* * *

Na svijetlosivom ljetnom nebu boje bisera sunce je nalikovalo na veliku zažarenu baklju. Bilo je tako vruće da je svaki pokret izazivao čitave potoke znoja.

Hush, najmlađi od četvorice Rickerovih mladica, sjedio je u kuhinjskom krilu zgrade na prozorskoj klupi i kroz sužene proreze očiju zurio prema sjeverozapadu, gdje su u to doba godine, u dubokim dolinama i usjekama planine, pasli stoka i konji s ranča. Dok je lijeno i tromo čučao naslonjen na okvir prozora i pogledavao u daljinu a da u stvari ništa nije mogao vidjeti, s pola je sluha slušao kuhara i staroga Pitta što su se unatoč strahovitoj žezi žučno svađali.

Salomon, mršavi kuhar, svoju je oskudnu plavu kosu neprestano sakrivao sivim cilindrom, što ga, kako su tvrdili kauboji na ranču, ni noću nije skidao s glave. No tko da to točno zna? Ipak, Hush ga još nikad nije sreo bez poklopca na glavi...

Salomon je došao u ovaj kraj s Rickerima, nedugo nakon rata. Stari je Pitt tada već bio na ranču, jednako kao i sve ostale stvari koje su spadale ovamo... Najvjerojatnije se on od samoga početka stvaranja posjeda nalazio ovdje... ta ni sam

nije znao koliko mu je godina, i to je priznavao sasvim otvoreno. Bio je osrednje visok, mršav i star... vrlo star. No, da bi se moglo razmišljati o njegovoj starosti, valjalo ga je ipak pogledati potanje. Kad bi ga čovjek iz daljine promatrao kako jaše, pobuđivao je dojam mladica. Hushov je otac često zahtijevao da starac ne radi preteško. No Hush uopće nije znao čovjeka koji bi mogao raditi žilavo i ustrajno kao stari Pitt...

U kuhinji je odjednom zavladała tišina, tako da je Hush sa zanimanjem okrenuo glavu. No dva borbenā pjetlića nisu napustila kuhinju. Salomon se naslonio na peć i toliko se smijao da je izgledalo kako će se ugušiti. Stari Pitt je stajao pred njim, sa šakama podbočenim o bokove; i on je, učinilo se Hushu, bio sasvim blizu ugušenja... ali od gnjeva.

Salomon je uz zvižduk udahnuo zrak. Njegov je smijeh postao bučan i vrištav. Pitt ispljune i poče kleti, polako ali žestoko. Pri tome je i on postajao sve glasniji.

— Do vraga, zašto ne izidete napolje i legnete u sjenu kad već nemate nikakva posla? — upita Hush.

Uopće se nisu obazirali na mladica. Pitt pojuri naprijed, no kuhar mu umakne. Tada su poput dječaka počeli trčati oko velikog stola.

Hush ih je pogledao klimajući glavom.

— Jeste li vas dvojica pobjegla iz ludnice. Pitt? Salomon! Ta nećete valjda uništiti tu prostoriju.

Pitt se zaustavi. Salomon se odmakne od stola, nasloni se na rub i poravna cilindar. Sada je od njegova smijeha preostalo samo krkljanje i zviždanje.

— Jednoga će ti dana i muhe pljunuti u tvoju hranu, jer će shvatiti da je potrebno željezno grlo da bi se mogla progutati — bijesno je propištao Pitt. — A to će se ipak dogoditi... Jednoga dana... Sasvim sam siguran... Kladio bih se u svoje zube koji su me stajali cijeli imetak. Odmah bih to učinio kad ne bih znao da bih time ubio samoga sebe uz tu tvoju žilavu hranu... U tom se tvom prokletom kotlu ni voda nikad pošteno ne ugrije. Čovjek bez zubi je uz to tvoje kuhanje osuđen da skapa od gladi...

Salomon se prestao smijati.

Hush je podignuo noge i skliznuo s prozorske daske. Odmah ga je oblio znoj. Skinuo je maramu s vrata i njome obrisao čelo.

— Što je zapravo? — upitao je. — Zašto se svađate? Pitte!

Ni Pitt ni Salomon nisu se obazirali na Husha.

— Star sam poput kamena! — propištao je Pitt. Još se više razgnjevio jer je primijetio da je Salomona ipak natjerao u bijes. — Eto, star sam poput kamena, pravi sam stari bizon. No ti si mi doskočio! Od tvog otrova mogao bi poginuti i tako častan i pristojan čovjek poput mene. Samo polako, umirao bih iz dana u dan.

— Močvarni dabru! — doviknuo je Salomon. A onda je prostorijom proletjela jedna velika zaimača. Ni Hush ni Pitt nisu primijetili gdje ju je Salomon tako brzo pronašao, Zaimača je naherila Pittov. stetson a onda udarila u ormar na zidu do prozora, tako da se i Hush prestrašio i uvukao glavu među ramena. Zaimača i neki poveći poklopac padose uz tresak na pod.

— Hej! Kakva je to buka u kuhinji? — odjednom se začuje glas Marca Rickera, vlasnika posjeda.

Hush skoči na drugi prozor i pogleda u dvorište. Njegov je otac stajao pokraj mlake s vodom.

— Ništa važnoga! — dovikne mu Hush.

Mac Ricker je neko vrijeme nepomično stajao. Onda je nabio šešir na čelo i pošao u kuhinju. Za tren se pojavio u okviru vrata koja su, kao i mnoga druga vrata na ranchu, za njega bila znatno preniska. Širok, snažan, težak i savijena vrata stajao je i pogledavao posvađene starce. Pitt i Salomon su ponovno trčali oko stola, no nakon toga su se prignuli i zastali jedan do drugoga, s poklopcima u rukama.

— Kakva je to buka? — upitao je Ricker.

— Ništa, gazda! — uzvрати Salomon. — S police su popadali poklopci.

Pitt je kimnuo.

— Da, nekoliko njih! — naznačio je točnije.

U naletu ljutine Mars Ricker je razvukao lice.

Pogled mu se zaustavio na Hushu.

— A što ti tražiš u kuhinji? Mislio sam da si već u gradu. Gdje se skriva Chester? Zar još uvijek nije ovdje?

— Čekam ga — objasnio je Hush.

— No, još ga nisam vidio. Otići ćemo čim se pojavi.

— No to će biti prekasno! — odgovori otac.

Hush udahne.

— Onda dodite! — reče Marc Ricker svom najmlađem sinu i starome Pittu. — Uhvatit ću vam konje. A vi konačno izvucite ona kola u dvo-

rište, tako da možete krenuti čim se Chester pojavi.

Marc Ricker se okrene na pragu. Pitt i Hush pođu za njim.

Hush i Pitt su brzo išli samo do vrata. A tamo ih je jarko ljetno sunce udarilo svojom punom snagom. Marc Ricker je unatoč žezi već bio prešao preko praga i odlučnim koracima krenuo prema koralu s lasom u ruci.

Hush je zadigao pojas s revolverom i pošao za Pittom, pri čemu mu je iz svih pora izbio znoj.

Pitt zastane uz rudu kola.

— Hajde, gurni malo, moj mladiću! — nasmije se. — Ali ne glavom već ramenom.

Zlovoljnim pokretom ruke Hush odgurne šešir sa čela. Pitta, čini se, žega nije ni najmanje smetala. Unatoč njegovoj starosti! Nasuprot, Husha je gotovo umrtvila. Pošao je k strašnjem dijelu kola, podmetnuo rame pod stranicu i izgurao ih u dvorište. Korak po korak i on se doista našao u potocima znoja. Kad se zaustavio nasred dvorišta i uspravo se, bio je sasvim moker, a na njegovoj pamučnoj košulji pojavile se velike tamne mrlje.

Njegov je otac izveo dorate iz obora i privezao ih o motku. Zatvorio je ulaz u obor, a onda konje poveo kolima. Pitt mu pomogne da ih upregne, dok se Hush sav iscrpljen i zamoren naslonio na kola.

— Do vraga, zašto to morate raditi po najvećoj žezi? — upitao je kad su završili s uprezanjem.

— Zato što je to potrebno — objasni Pitt čija je koža još uvijek bila sasvim suha.

Hush strese glavom.

— Doista si stari žilavi Indijanac! Pitt se naceri.

Marc Ricker začuđeno pogleda svog sina.

— Kako to razgovaraš s Pittom? To si on doista ne mora dopustiti.

— Kako? — smješкао se Pitt. — Ta on je sasvim u pravu. Jesam Indijanac. No na žalost vrlo stari...

Marc Ricker potapša kauboja po leđima tako da mu se s košulje podignula prašina.

— Točno! I kad te ne bismo imali, ponekad bismo se zacijelo našli u neobranu grožđu.

U tom trenutku sva trojica otkriju oblak prašine iznad istrošenog kolnog puta što je vodio od stare poštanske ceste do ranča.

— Dolazi neki jahač iz grada — reče Pitt. — Vjerojatno je to Yordy. Naše je drvo stiglo još prije tri dana. I sada će nam reći kako je već odavna bilo vrijeme da ga odvezemo... Eto, gotovo smo već na putu...

Marc Ricker pogleda starca i skupi obrve.

— Upravo sada, po toj žezi!

Hush se odbije od kola i pođe naprijed.

— Jaše punim trkom! — reče Hush. Pri tome je prošao doratu rukom kroz grivu. — Samo zbog drva ne bi tako upjenio konja.

— To je točno! — suglasi se Pitt. — No, odmah ćemo znati kakve su mu buhe pod sedlom.

Marc Ricker je malo zažmirio i netremice promatrao prilaz posjedu. U međuvremenu su razabrali jahača. Jahao je doista punim trkom. Ipak, nije bio Yordy kako su pretpostavljali, nego Buster Rayerson.

— Rayerson! — začuđeno je rekao Pitt i pogledao svoje razgažene čizme. — Doista, bila bi mi potrebna nova obuća, ali zaboga, samo ne uz njegove cijene!

— Smiri se! — reče Marc Ricker s osjećajem nelagode. — Rayerson očito ne dolazi da bi ti nešto prodao. Zacijelo ga žuljaju čizme na sasvim drugom mjestu.

Pitt se zajedljivo nasmijao.

— Posebno me raduje ako Rayersona žuljaju cipele. Napokon, radi se o njegovoj obući! Nema boljeg načina da mu postane jasno što prodaje ljudima.

IV

Rayerson je projurio kroz ulaz, načinio polukrug, zauzdao konja na mjestu i doslovno ispao iz sedla.

— Potrebni ste, prijatelji! — rekao je sav zadihan i iscrpljen se naslonio na konja. — Već za nekoliko sati Prescott se može pretvoriti u hrpu pepela... Kasno sinoć Jesse je u Smitherovu salunu uhitio dva razbojnika i...

— Što? — prekinuo ga je Marc Ricker sav začuđen. — Zar se ta klatež već usuđuje i u grad?

Rayerson je kimnuo.

— Dakako! i Jesse se odmah upleo... suprotno Websterovu savjetu! A na taj način i suprotno zdravoj pameti. Nitko nije pomogao vašem sinu.

Lice Marca Rickera odjednom se smračilo, kao da je preko njega prošla sjena oblaka.

— Što to znači? Što je na to rekao Matt Roover?

— U tome je stvar! — zabrinuto će Rayerson. — Šerif je nestao kao da ga je zemlja progutala, jednostavno je ispario... Oba zatvorenika tvrde da je dopao šaka njihovim plačidruzima... Čini se da banda ima namjeru od Prescottta načiniti svoje leglo. A nas ima tek toliko da samo po četvorica mogu čuvati zatvor. Jesse je ustao jutros u ranu zoru da bi potražio šerifa. Umislio je da on negdje leži i čeka na pomoć.

Usta Marča Rickera pretvore se u usku crtu, a njegov pogled sklizne duž ograde nekamo u daljinu, gdje se činilo da udaljeni brežuljci i planine plivaju u treperećem zraku i pari. Taj je predio bio idealno sklonište za kradljivce stoke i razbojнике, ali samo utoliko što su odande izlazili u razbojničke pohode kako bi se opskrbili svime što im je potrebno. I tamo se sada nalazio Jesse. Sam! Sam samcat, napušten od svih.

Hush je točno znao što se odigravalo u njegovu ocu.

— Osedlajmo konje, oče! — rekao je.

Marc Ricker je prestao gledati u daljinu. Pogledao je Husha, a onda se okrenuo Rayersonu koji ga je pogledao kao da nešto očekuje od njega.

— Ako mu grad ne želi pomoći. Rayersone... — rekao je glasom u kojemu je podjednako tinjao gnjev kao i zabrinutost — ... pa dobro, onda se i za mene radi samo o mom sinu! Hudspeth, odjahat ćeš u Bur-

ro-Canyon! Tom neka sve ostavi i sa svim ljudima odjaši u Prescott. Čim se Chester pojavi, neka promijeniti konja i pojaši u susret Flintu. Iako se Flint zadržao u Tusconu, zapravo bi već morao biti negdje u blizini... Hajde! Nemojte sada otežati! Ispregnite dorate!

Pitt se odmah bacio na posao. Hush se malo namrgodio, jer bi najradije jahao s ocem. No, otac ga je oslovio s njegovim punim imenom, a svaki put kad bi rekao Hudspeth a ne samo Hush, to je bio znak da neće podnositi nikakvo protivljenje. Hushu je to bilo jasno i on se okrenuo da bi osedlao konja.

Marc Ricker položi Rayersonu ruku na rame: — Pričekajte u uredu. Ako je potrebno, tamo se i branite. Stignu li moji sinovi pravodobno, to vam doista neće biti teško. Možda ćete time pružiti primjer gradu. No ništa ne poduzimajte na vlastitu ruku. Pričekajte dok se ja ne pojavim. A onda ćemo vidjeti... Rayersone, uzmite svježeg konja! Savjetujem vam da izaberete jednog mustanga, no ne tjerajte ga prejako.

— Hvala, gospodine Ricker! — uzvratiti mu radosno Rayerson i uhvatiti svog konja za uzde.

— Ne treba zahvaljivati! — reče Marc Ricker. — Sretan sam što ste došli. Napokon, moj sin je u opasnosti.

Hush je hodao polako i još počeo otežati korake kad se njegov otac odvojio od Rayersona. Otac ga sustigne na vratima štale.

— Nije za tebe pustinja — reče mladiću. — Tamo bi moglo doći i do borbe. Osim toga, prilično je važno da netko dovede Toma.

— Sve je u redu! — poslušno promrmlja Hush, premda je bio

pomalo razočaran. Zatim priđe zidu i skine svoje sedlo. Sa sedlom na glavi krene hodnikom svom konju kojega je nazvao Black, no kojega su svi drugi pogrdno nazivali Black Plain.

Black je bio vranac. Crni konj! Prema tome, ime mu je pristajalo, a plain... ružan... također je odgovaralo, samo što to Hush nije priznavao.

Tom, koji se na ranču bavio uzgojem konja, izdvojio je Blacka kad je još bio divlje ždrijebe i to upravo zato što nije bio siv nego crn poput samoga vruga. Tom je imao neki ugovor s vojskom prema kojemu je godišnje morao isporučiti pedeset ukroćenih mustanga za neki posebni bataljon četvrte konjičke divizije. Dakako, Tomu uopće nisu bili zanimljivi konji »krive« boje pa je sve takve velikodušno prepuštao ranču. Prije tri godine nešto slično se zbilo i sa Blackom. Ali to se malo vrano ždrijebe nikako nije moglo pomiriti s ostalim konjima na ranču. Iako više nije zavisilo o svojoj majci, ono je tužno obješene glave stajalo pokraj obora i pogledavalo prema mustanzima kojima je zapravo pripadalo. Hush je to odmah uočio i tako je Black postao pravi konj u njegovu životu s kojim se doista sprijateljio. Black je Hushu od početka uzvraćao njegovu naklonost. Ipak je zadržao i stanovitu suzdržanost, jer se prema svim ljudima uvijek ponašao neprijateljski.

Svoje se zajedljivosti nije odviknuo ni kao uštrojeni ždrijebac. Na svakom su se ranču štrojili mladi pastusi, jer inače ne bi bili upotrebljivi. I Black je, naravno, morao pretrpjeti štošta u svom konjskom

životu. Stoga mu je Hush velikodušno opraštao. Napokon, zar je Black bio kriv zato što se nije pretvorio u lijepa konja, za to što je ostao nizak, preširoka trupa i prekratkih prednjih nogu? Hush to uopće nije primjećivao. Bio je previše zaljubljen u Blacka. Na te mu je nedostatke ukazala tek poruga ostalih... Gotovo jedino što Hush ipak nije mogao preboljeti, bila je Blackova sporost. On jednostavno nije bio brz konj! No, i u tome je Hush morao popustiti jer se uskoro ustanovilo da se konjić preobrazio u beskrajno žilavu i ustrajnu životinju.

Blacku su bile upravo tri godine kad je naišla snažna pješčana oluja pa su Ričkerovi sa svim kaubojima danima jahali kako bi prikupili razasute konje i stoku. Tih se dana prvi put jasno pokazalo da i Black ima neke odlike. Svi su ostali i po tri puta minjenjali konje, samo je Hush još uvijek jahao na Blacku uzduž i poprijeko. Pri tome, na Blackovoj pomalo nakostriješenoj dlaci nije bilo ni jedne vlažne mrlje; uz to, na njemu se i dalje nisu mogli zapaziti nikakvi znakovi iscrpljenosti.

Bio je to veliki dan u Hushovu životu; stalno je slušao riječi priznanja za Blacka od svog oca, troje braće i svih kaubojja. Zacijelo je to i za Blacka bio veliki dan; Hush je vjerovao da je primijetio kako su se i njemu svidjele sve te pohvale. Inače, ništa se nije izmijenilo. I dalje ga nitko nije smio dotaknuti. A našao bi se i koji sasvim loš dan kad bi Black zaboravljao na svoje prijateljstvo s Hushom, osobito ako bi mu se Hush približio s desne strane...

Za sve je ostale Black ostao ogavna žutozuba životinja. Iako su mu nakon duljih jahanja morali odavati priznanje, Hush je i nadalje morao slušati zajedljive šale o svom ljubimcu...

Hush se još u štali uspec u sedlo, duboko se sagnuo i izjahao napolje. Otac je već bio projahao kroz ulaz u ranč i krenuo prema sjeveru. Rayersona više nije mogao niti vidjeti. Kuhar Salomon i Pitt stajali su pred kuhinjskim vratima i razgovarali.

Hush je povukao svog konja udesno, projahao između obora i natjerao vranca u onaj tvrdi kas pun trzajeva, u kojem je Black mogao ustrajati satima, iako bi se nevještom jahaču pri tome vjerojatno polomile sve kosti. O tom neobičnom i gotovo skokovitom načinu kretanja Hush nikada nije rekao ni riječi, samo da ne bi još više umanjio Blackovu vrijednost u očima drugih. Učinio je samo jedno: naviknuo se na to.

Hush je pojahao ravno prema zapadu. Žega ga je grdno pritislula. Onda se s istoka podignuo vjetar, tako da mu je prašina što ju je konj vitlao padala na leđa i ponekad ga tako zasipala da je morao zatvoriti oči. Na svakom drugom konju on bi zacijelo promašio smjer. Ali na ždrijepcu... nipošto! Mali je mustang kasao prema zapadu sasvim ravno, poput starog bizona koji je krenuo prema nekoj dalekoj rupi s vodom.

Pošto je prošao pokraj prvih stijena i stigao do ruba planine Santa Maria, put je postao težji. Oskudno raslinje sada su zamijenili humci nasuti sipinom, oniže stijenje i kamenje. Put se uz to dizao i spuštao,

ponekad opasno strmo, tako da se Hush s mukom zadržavao u sedlu. A za Blacka se nije mogao mnogo brinuti. Konjić je bio sigurna koraka poput divokoze. Tu su njegovu osobinu ljudi iz Broken Arrowa priznavali bez ikakve zavisti, čak su joj se divili. No sve bi se to ubrzo zaboravilo, kad bi Black na nekog čovjeka iskesio zube ili ga pokušao dohvatiti kopitom. Tada je odmah postajao Black Plain, odvratna životinja, žutozuba crna strvina koja u svom tijelu nema ničega osim samoga vraga, tako da se Hush u svojoj ljubavi prema Blacku ponekad osjećao prokleta usamljenim.

Hush je jecao i stenjao u sedlu. Pa ipak, nije niti pomišljao da se žali zbog toga. Odrastao je u divljini, u pustinji, i unaprijed bio pomiren s naporima te vrste. Sa svojih se šesnaest godina smatrao i bio smatran muškarcem. Mogao je obavljati sve poslove na ranču. Također je mogao poput svakog prekaljenog kauboja satima sjediti u sedlu, mečda čak i danima, i to bez žuljeva na stražnjici, bez ukočenih koljena...

Sunce se već spuštalo, a Hush je još uvijek jahao. Tlo i stijene su u međuvremenu postali crvenkasti. Za njega je to bio znak da više nije daleko od Burro Canyonu u kojemu je njegov brat Tom lovio divlje konje.

Hush je pooštrio tempo i nakon četvrt milje punoga trka naletio pred cijevi trojice muškaraca koji su ga dočekali iza jedne izbočene stijene.

Cijelim je putem Hush budno pazio, neprestano se ogledavao, stalno napregnuto zurio pred sebe. No

ovaj je napad bio previše neočekivan.

Jedno mu je odmah bilo jasno: bili su to razbojnici, momci koji su pripadali bandi kradljivaca stoke koja već tjednima opsjeda sve rančeve u širokom krugu.

Zaustavio se pred njima i pogledao cijevi pušaka. Iza njih su stajala tri mršava, oštrolika tipa, na kojima se odjeća već gotovo raspala.

‘Je li bio slučaj što su ga zaustavili upravo ovdje, ili su znali da će poći po svog brata Toma? Hush se duboko zamislio. Pri tome mu je bilo sasvim jasno da pod svaku cijenu mora proći. Kao i uvijek.

Jedan razbojnik spusti cijev puške i priđe njegovu konju.

— Nisi li ti jedan od Rickerovih?
— upita ga nacerivši se.

— Točno! — uzvratil Hush. — A čemu ta predstava?

— Predstava... što on to priča.. — dovikne razbojnik svojim drugovima i dohvati mustanga za oglavnik.

— Brže! — zlovoljno uzvratil drugi razbojnik. — Oduzmi mu konja i otjeraj ga!

Sada je Hush• bilo jasno što su momci htjeli. — Ne vjerujem da će vam konj donijeti sreću — rekao je i pri tome lagano uhvatio držak revolvera. — Pogledajte žig! Zbog toga će biti pokrenut jedan lijepi lov, susjedi!

— Silazi s konja! — progundao je čovjek pokraj njega.

Hush je već odavno izvukao noge iz stremena. Pravio se kao da će sjahati. Onda se naglo spusti na drugu stranu munjevitno se zakotrlja tlom da bi dospio među stijene i kame-nje i tamo pronašao zaklon.

Razbojnici su odmah pripucali. Njihove puške bljuvale su vatru i

dim, a njihovi meci slijedili Hushov put. Začudo, Hush nije bio povrijeđen. Kad je počeo pucati razbojnik s druge strane njegova ždrijepca, Hush je već stigao do jednog kame-na i bacio se iza njega.

Onda je i on pripucao. Pogodio je čovjeka uz konja kojega je uplašila pucnjava.

Razbojnik je vjerojatno htio iskoristiti Blacka kao zaklon, ali ga je Hush pogodio ispod konja.

Kad se bandit srušio na tlo, njegovi se ortaci povukoše za jednu strmu stijenu što je stršila iz pijeska, samo nekoliko metara ispred stjenovita zida.

Odjednom sve utihnu. Barutni oblačići lelujuhu se u zraku.

Hush polako podigne glavu i pogleda prema razbojniku koji je pogođen ležao na tlu. No nije mogao utvrditi je li ranio ili usmrtio čovjeka. Onda je pogledao i prema ostalima.

Njegovi se protivnici nisu micali. Hush je odjednom postao nestrpljiv. Bio je čvrsto uvjeren da njegov otac i Jesse, pomoćnik šerifa, neće pobijediti razbojnike bez Toma koji je bio najstariji među braćom. Ogleda se za svojim konjem. Životinja je bila približno desetak svojih dužina udaljena od njega. A to je bila razdaljina na kojoj bi ga njegovi neprijatelji zacijelo pogodili, i to ne samo jednom.

Tada opet prasne puška. Čovjek je pucao netočno, ali brzo. Komadi olova poletješe visoko iznad Husha, udariše u stijenu, a onda odletješe tko zna kamo. Hush odmah spusti glavu.

Tada je začuo kako je jedan od preostale dvojice nekamo otrčao!

Hush se odmah uspravio, no nije mogao odrediti u kojem je smjeru razbojnik otrčao. Njegov je prijatelj odmah pripucao.

Hush se ogledao i napregnuto osluškivao. Pretpostavljao je da ga razbojnici pokušavaju uklještiti, ali nije mogao zamisliti kako, jer se iza njega dizao stjenoviti zid, udaljen nepunih pet konjskih dužina.

Neprestano je pogledavao prema svom konju koji je sa spuštenim uzdama stajao u pijesku obješene glave. Htio ga je primamiti. No, uto je gore, u stjenovitom zidu, začuo neki šum. Naglo se okrenuo i podignuo cijev revolvera.

Primijetio je samo jednu sjenu. A onda ga je oborio čovjek koji je neočekivano skočio odozgo. Hush se očajno branio. Razbojnik je bio slobodnih ruku i pokušao mu izbiti revolver. Pri tome je kriknuo prema svojem drugu.

A onaj je odmah dotrčao. Dok se Hush pokušavao osloboditi, sasvim je jasno čuo njegove korake. Nekoliko trenutaka kasnije on se već pojavio, upravo u trenutku kad je Hush oslobodio ruku s koltom, u stvari je istrgnuo. Istodobno je opalio, pa je trčeci razbojnik doslovno naletio na olovo.

Drugi se razbojnik odmah odvojio od Husha i skočio na noge. I Hush je poskočio s koltom u ruci. No drugi razbojnik nije namjeravao upotrijebiti oružje. Podignuo je šake i dohvatio Husha takvom snagom i brzinom da je mladić ostao bez riječi. Dobio je puni pogodak u bradu koji ga je odbacio preko razbojnika kojega je netom prostrijelio.

Stenjući, Hush je pogledao za svojim revolverom koji mu je prilikom

pada iskliznuo iz ruke. No uto ga je razbojnik ponovno dohvatio u svom slijepom bijesu...

Strahoviti je udarac Husha poledice bacio na tlo. Nekoliko je sekundi bio bez svijesti. Kad je opet otvorio oči, njegov je protivnik stajao iznad njega podižući kamen velik poput ljudske glave.

Hush je bio umrtvljen strahom. No, samo za kratko. Poput divlje mačke se bacio u stranu, a onda skočio na noge.

Čovjek je pao zajedno sa svojim kamenom, jer je zamahnuo suviše bijesno. Hush ga u pola pada dohvati snažnim udarcem, tako da se ovaj opružio i ostao nepokretno ležati.

Hush se ogleda. Teško je disao. Bio je sasvim mokar od znoja i drhtao cijelim tijelom od pretrpljenog straha i naprezanja. Htio je odmah odjahati. No, tada primijeti da je čovjek kojega je pogodio, još uvijek živ. Oprezno ga je okrenuo na leđa. Tada se sjetio i njegova druga. S koltom u ruci pokušao ga je dovesti k svijesti. Na to je utrošio gotovo četvrt sata. Kad je razbojnik konačno progledao, Hush mu pokaže povrijeđenog.

— Morat će k liječniku — reče i ustane. — Mislim da je to tvoj posao.

Čovjek se držao rukom za vrat, začuđeno pogledavajući Husha i svog druga.

Hush se okrene, potrči prema Blacku, vinu se u sedlo i odjaši punim trkom. Ogledao se nekoliko puta. Međutim, bandit je očito imao pametnijeg posla nego da ga slijedi...

Kad je Hush stigao u Burro Canyon, već se bio spuštao mrak.

— Nije morao dugo tražiti Toma i kauboje. Duboko dolje u isušenom koritu potoka ugledao je motke s jedrenim platnom preko njih. U sredini se nalazio uzani prolaz koji je vodio ravno u obor što su ga podigli momci da bi tako hvatali divlje konje.

No, Tom i tri kauboja bili su slabe sreće, iako su vrebali već tri tjedna. Hush je to mogao vidjeti izdaleka.

Potrazio je prikladan prolaz i počeo silaziti. Daleko iza jedrenog platna njegov su brat i tri kauboja načinili logor kako divlje konje ne bi zaplašili nepoznatim mirisima. Već su prestali raditi.

Kad je Hush stigao do dna kanjona, mogao je kroz otvor po srijedi barijere od jedrenog platna vidjeti logorsku vatru. Tik uz stjenoviti zid pronašao je prolaz. Kasom je projahao uz mali koral, a onda je ugledao brata koji mu je pošao u susret.

— Čini se da sam ipak poludio! — pozdravi ga Tom s beskrajnim čuđenjem. — Hush! Do vraga, što tražiš ovdje! I kako to samo izgledaš?

— Tražim tebe! Koga drugoga? — uzvraća Hush, zaustavi konja i siđe. — Vidim da niste ništa ulovili.

— Sutra, Hush! — nasmiješi se Tom. — Sutra je naš dan. Tek smo jučer ustanovili kad i kako divlji konji prolaze kanjonom. Sve smo to tek danas postavili. Upravo smo završili s poslom. Sutra ujutro imat ćemo zacijelo dobru priliku... No što je? Ta kaži već jednom da to za oca predugo traje... Trenutno na ranču nema tako mnogo posla da ne biste mogli bez nas. Je li se Flint vratio iz Tuscona?

— Nije! — odvrati Hush. — Flint se još nije vratio. Chester mu je odjahao u susret. A vi se morate odmah pokupiti i odjahati u Prescott!

Hush ga izvijesti što se događa u gradu i što je netom doživio...

Tom ga je slušao bez riječi, dopustio mu da kaže sve što želi. Kad je Hush zanijemio, postavio je jedno pitanje:

— Gdje je otac?

Hush je slegnuo ramenima.

— Odjahao je za Jessejem. I to prema sjeveru, gore među stijene. Znaš da je Jesse uvijek vjerovao da razbojnici mogu imati svoje skrovište jedino tamo... No, meni se ne čini da je tako...

Tom je pogledao tri kauboja koji su u međuvremenu napustili ognjište i prišli oboru.

— Morate odmah osedlati konje! — zapovjedi im i s nekoliko škrtih riječi objasni što se dogodilo. A onda se opet okrene Hushu.

— Dobro smo izmorili konje — zaklima glavom. — Moći ćemo krenuti tek za četiri sata. Razbojnici se ni u kojem slučaju nisu zavukli u stijene, kako to Jesse pretpostavlja. Oni su preko u Santa Mariji. I ti to znaš. U potrazi za divljim konjima pronašli smo dovoljno njihovih tragova... Bilo bi bolje da je otac s nekoliko ljudi došao k nama. Čini se da banda broji barem dvadesetak ljudi... Vidim da tvoj konj nipošto nije na kraju svojih snaga. Bit će najbolje da odmah kreneš na trag. No, pri tom imaj otvorene oči! Mi ćemo za četiri sata poći za tobom... Otac je možda već u gradu... Kaži mu da me pričeka... Dobro znam gdje ćemo pronaći te nitko

ve... Na žalost, ovdje smo samo četvorica. Inače bismo već odavno morali napustiti krdo divljih konja... Jesi li me razumio?

— Naravno! — uzvratila Hush.

Vinuo se u sedlo, okrenuo Blacka i odjahao.

Nakon pola sata s istoka se pa sve više prema zapadu počeo spuštati mrak. Hush je jahao ravno u susret noći. U tim ga je zadnjim zrakama danjega svjetla opet netko zastavio...

— Hej! Stanite, čovječe! — začulo se odjednom.

Hush se toliko uplašio da je naglo zauzdao konja, izvukao kolt i jednim skokom iskočio iz sedla.

Iza njega je nešto zapucketalo. Hush se oprezno okrene. Ispred njega koje je na zapadu još uvijek bilo svijetlo, ugledao je priliku visokog muškarca kako izlazi iza stijene. Hush se oznoji, a onda se sledi. Podignuo je kolt i uperio ga u neznanca.

Čovjek se zaustavio pred njim. Hush je prestao disati. Osjećao je kako mu srce udara u grlu.

— Ruke uvis! — promuklo je doviknuo. — Nikakvih glupih pokreta!

— Ne luduj! — upozorio ga je čovjek. — Zar ti je pijesak u očima?

I sada je Hush prepoznao glas i čovjeka. Razjapio je usta, a onda gurnuo kolt u korice.

— Šerife! Šerife Roover! Gospode!

— Hush Ricker, do vraga! — zagrmio je šerif i spustio cijev puške. — Još je gotovo dan. Zar si slijep?

— Jesam! — uzvratila Hush. — Odakle dolazite? Ta svi smo mislili da ste mrtvi.

— Misli ti ne znači znati, moj prijatelju! — progundao je šerif.

Matt Roover bio je u dobi Hushovog oca. Bio je poput gore no i s prilično velikim trbuhom, tako da je kopčica njegova pojasa zasjela dobra dva dlana dublje negoli u ostalih muškaraca.

Hush mu se približio.

— Sretan sam što sam vas pronašao!

— Moja radost nije ni upola tako velika — progundao je šerif. — Nadošao sam se da mi je ispred cijevi razbojnik. Tebi ne mogu oduzeti konja, a moram se vratiti u grad.

Matt Roover je pušku držao jednom rukom. Ljevicu je uvukao u proraz na košulji.

— Zaboga, pa vi ste povrijeđeni! — izmaknulo je Hushu.

— Nisi mi rekao ništa nova, mlađicu — promrsio je šerif. — No odakle dolaziš? Što tražiš ovdje?

Hush mu je ukratko objasnio što se dogodilo u Prescottu, a onda mu rekao da ga je otac poslao u Burro Canyon po pomoć. Također mu je ispričao kako su ga napali razbojnici.

— Jesse je pravi luđak! Zbog mene je napustio grad! — prigušeno je prigovarao šerif. — Barem bi on morao znati da se ja mogu snaći i sam. Istina, razbojnici su me uhvatili, no nekolicina je nitkova to već odavna požalila. Pogodio sam jednog od njihovih konja, pa su me stoga napali. Naišao sam na njih ispred Soulova ranča. Predstava je trajala samo nekoliko sekundi, a onda su nitkovi odjahali navrat-nanos da bi spasili živote. Ali ne prema sjeveru gdje se prema našim pretpostavkama trebalo nalaziti njihovo sklonište, nego prema zapadu.

Samo sam ih zbog toga slijedio. Međutim, ta prokleta zemlja ne oprašta nikakvu pogrešku. Ni najmanju. U nadi da ih tjeram dalje od njihovih ortaka, slijedio sam ih u sam njihov logor koji se ne nalazi u Crnim stijenama, nego u planini Santa Maria! Prostrijeljena ruka i ubijeni konj... eto, tako glasi račun za moju pogrešku. Sada dođi! Hoće li nas tvoj konj moći obojicu ponijeti? Moram u grad. Možda su razbojnici već tamo...

Hush je pomogao šerifu da se popne na konja, bacio se za njim i potjerao životinju.

— Ne doduše za život... no za svoje ću ti mjesto zacijelo morati zahvaliti, stignemo li u Prescott prije svitanja — reče šerif.

V

Bilo je to jahanje vrijedno da uđe u povijest konja i svih velikih jahanja... Kad su doista stigli u Prescott nešto prije osvita dana, Hush nije mogao zamisliti da su ljudi što su postali glasoviti po Shannondoahu, mogli više zahtijevati od svojih konja. S izuzetkom jednog kraćeg odmora uz neku rupu s vodom, Black je bez odmora čitavo vrijeme nosio obojicu jahača!

I dok su ljudi u šerifovu uredu pozdravljali Matta Roovera i pričali što se dogodilo, Hush se pobrinuo za svog konja.

Kad je konačno ušao na stražnja vrata, istodobno su se otvorila i vrata sa ceste i kroz njih je ušao pomoćnik šerifa, njegov brat Jesse.

— Do vraga, Jesse! — prasnuo je Matt Roover, kojemu je liječnik već povio povrijeđenu ruku. — Napokon si ovdje, mladiću.

Jesse je zastao na vratima pogledavajući okupljene. Kad je ugledao šerifa, u prvom trenu nije znao što da kaže. Pokriven s nekoliko slojeva prašine s pješčanih polja, blijeda lica, neispavan i zarašten bradom,

stajao je s rukom na kvaki. Husha uopće nije primijetio.

— Gospode, Matt! — uzdahnio je prilično slabim glasom. — Zar si još živ?

Šerif se prijazno nasmiješio, jer je bilo sasvim očito da je Jesse Riker, njegov prijatelj i pomoćnik, bio i te kako zabrinut zbog njega.

— Da, još sam živ — reče svojim gromkim glasom glasnije negoli inače, zacijelo u namjeri da potisne uzbuđenje. — Ali ne sa svih stotinu i osamdeset funti. Nekoliko su mi grama ti kućkini sinovi ipak ostrijeleli s ruke!

Hush je zatvorio vrata i ušao u prostoriju.

— Zar otac nije s tobom?

— Hush! Što ti radiš u gradu? — iznenađeno je upitao Jesse, pošto je tek u tom trenutku otkrio svog najmlađeg brata.

Matt Roover se okrenuo prema Hushu i uhvatio ga za ruku.

— Hush me je pokupio usred pustinje, južno od Santa Marije...

Jessejevo se čelo sakupilo u bore. Ljutito je odmjerio Husha.

— Čini se da sam ipak lud! Samo mi još kaži da si odjahao do Toma da bi ga promatrao dok lovi konje? Zna li otac za to? Zaboga, iščupat će ti uši...

— Čemu se toliko uzbuđuješ? — prekinuo ga je Hush. — Rayerson je jučer bio na ranču i rekao ocu što se dogodilo u gradu. A onda smo se svi dali na put. Ja sam odjahao da dovedem Toma. Bit će ovdje za dva-tri sata. Chester je odjahao u susret Flintu. A otac je pošao za tobom. Zar ga nisi susreo?

— Što? Otac je pošao za mnom? — Jesse se sada okrenuo Busteru Rayersonu. — Ta što ti je bilo?

— Ovdje nisam mogao pronaći ni jednog jedinog čovjeka — objasnio je Buster Rayerson slegnuvši ramenima. — I tako sam pomislio...

Jesse je pošao k stolu, skinuo šešir i raskopčao haljetak.

— Onda moram odmah osedlati svježeg konja i odjahati natrag... Sada još i to!

— Ne uzbuđuj se — reče šerif odmahnuvši rukom. — Ako je tvoj otac pošao za tobom, onda je zacijelo pronašao tvoj trag i mislim da će za koji trenutak pokucati na vrata.

— Matt! Južno od Chino Valleyja zapazio sam šest razbojnika i zameo svoje tragove.

— Stari Marc Ricker je unatoč tome ostao na tragu! — smješkao se šerif. — Mogao bih se okladiti!

— A ja sam u takvom stanju da ne prihvaćam nikakve oklade — razdraženo je rekao Jesse. — Kradljivci stoke žele imati ovaj grad za sebe! Vidio sam sasvim dovoljno. Za nas postoji samo jedan izlaz, Matt! Nekoliko nas mora krenuti sa zatočenicima prema Tusconu, ali na taj način da to banda primijeti i

zaboravi grad. To je naša jedina mogućnost želimo li da u Prescottu ostane sve po starom. Osim toga, moramo krenuti odmah. Odmah! Inače će napasti grad da bi oslobodili svoje drugove...

Matt Roover promatrao je svog pomoćnika napola stisnutih očiju. Bio je to i pomalo zamišljeni pogled.

— Misliš li ti da će razbojnici privremeno Prescott ostaviti u miru i sve snage upotrijebiti da bi oslobodili svoje drugove.

— Da! Mislim upravo tako! — reče Jesse. — Krenemo li odmah, imat ćemo malu prednost. Do Tuscona je preko dvije stotine milja. A to je preko dvije stotine prilika da umaknemo razbojnicima.

— Ili... preko dvije stotine prilika da se pogine! — oporo ubaci šerif. — Ne znam kakvi su to asovi što smo ih uhvatili. Možda ti nitkovi ne predstavljaju nikakvu vrijednost za svoje drugove. U tom ćemo se slučaju naći na putu za Tuscon, a banda će mirno ujahati u grad...

— Ja bih to sam učinio — reče Jesse.

Hush je ostao bez daha... Ostali muškarci su također šutjeli.

— Jedan dio bande zacijelo će slijediti mene i zatočenike — reče Jesse. — Sada vas ovdje ima osam. A kad se pripuca, zacijelo će vam prići još nekolicina.

— Flint će doći s nekoliko kaubojja iz Tuscona — ubacio je Hush. — Morao bi mu poći u susret, Jesse. Kad Flint vidi u kakvu se položaju nalaziš, zacijelo će se okrenuti da bi te otpratio. A ja ću, naravno, odmah poći s tobom.

— Vidi ti mladića! — nasmijao se Buster Rayerson.

— Kako to da si još ovdje Hush?
— upitao je Jesse sasvim hladno. —
Uzmi svog konja i odjaši kući.

— Čekat ću oca! — uzvratilo Hush.

— Nadajmo se da će uskoro stići!
— uzdahnulo je Jesse. — Napokon,
prije negoli krenem na put htio bih
sasvim pouzdano znati da mu se ni-
šta nije dogodilo.

— Neću dopustiti da jašeš sam —
reče šerif.

— Ja ću jahati s Jessejem — ja-
vio se Buster Rayerson. — Njegov
je prijedlog upravo sjajan. Pođe li
banda za nama da bi se dokopala
zatočenika, ostat će bez dlake i per-
ja. Najkasnije ispred Tuscona! Nai-
me, šerif u Tusconu nekako bolje
drži vlast u rukama od tebe, Matte.
Potrebno je da samo podigne ruku
i već se okupi pedesetak ljudi. U
Tusconu ne postoji nikakav mister
Webster.

— O tome ja i govorim — reče
Jesse.

Hush se povukao do stražnjih vra-
ta. Ljudi su napeto raspravljali i
unosili u razgovor sve svoje strasti.
Točno su razmotrili Jessejev prijed-
log i pohvalno ga ocijenili. A onda
se razvila svađa o tome treba li za-
točenike povesti u Tuscon Jesse Rik-
ker ili Matt Roover. Naravno, o
tome su odlučile Mattove godine, a
i njegova povreda... I tako je izbor
pao na Hushova brata... Svađa je
još jednom oživjela kad je neki mla-
di čovjek htio zauzeti mjesto Buste-
ra Rayersona. Međutim, Buster Ray-
erson je prisutne uvjerio da on iz-
među Prescottta i Tuscona pozna ne
samo svaki kanjon, nego i svaku
rupu u tlu. Uskoro nakon toga Jes-
se i Buster Rayerson pripremili su
se za polazak.

Hush je napustio prostoriju. Po-
što je Hush otišao, vratio se čovjek
koji je samo nakratko bio napustio
ured da bi pribavio konje.

— Vlasnik staje za iznajmljivanje
konja dat će nam četiri konja! —
izvijestio je. — Već je osedlao ko-
nje.

— Uzet ću svoje sedlo — reče Jes-
se.

— I ja! — dovikne mu Buster
Rayerson. — Tuđe sedlo je poput
tuđe cipele! A tek pri takvom jaha-
nju...

— Jesi li rekao čovjeku zašto su
nam konji potrebni? — raspitivao
se šerif Roover.

— Do vraga! On vjeruje da će
sutra ujutro dobiti konje natrag.
Da sam mu rekao zašto su nam ko-
nji potrebni, ne bi nam unajmio ni
staro magare, jednostavno iz straha
da ga nikad više neće vidjeti... Do
vraga!...

— Zaveži! — ljutito dovikne Roo-
ver.

— Neka samo priča, Matt! —
reče Buster Rayerson oporim gla-
som. — Jesse i ja znamo kamo jaši-
mo. Ju-hu! Ravno u pakao! A ono!
»do vraga« može poslužiti samo kao
utjeha... Nama pri tome ni na koji
način neće biti loše. Nije li tako,
Jesse?

— Svejedno, ne moraš tako blebe-
tati — zlovoljno je ustrajao stari
šerif. No, on se u stvari nije ljutio
zbog pričanja. Gnjavio se jednostav-
no zbog toga što je bio povrijeđen i
tako nesposoban za posao kojega bi
rado obavio, pa ga je morao prepu-
stiti Jesseju. Najradije bi bio sam
odjahao u Tuscon. Na neki mu se
način činilo lakomislenim da mladi-
ća poput Jesseja Rickera opterećuje
takvim zadatkom.

Buster Rayerson je pokupio svoje sedlo i pogledao oko sebe. Po njegovu mišljenju ljudi su se i previše bavili svojim mislima.

— Onda, čemu još tu stojimo? — upitao je. — Krenimo na put, inače nam se još može dogoditi da nas svine ujedu prije nego prevalimo prvu milju. Znam već kako ćemo to Jesse i ja obaviti. Važno je samo da nas razbojnici zapaze, kako bi nas mogli slijediti i ostaviti grad u miru. Mislim da ćemo im dopustiti da nas slijede četiri do pet milja, i to sasvim jasnim tragom. A onda ću im pokazati što je otrovni zub.

— Dobro, krenimo — suglasi se Jesse.

— Čuvajte se! — reče šerif, a onda ustane i otvori zatvorska vrata da bi izvukao zatvorenike.

* * *

Mils i Frank izišli su iza šipražja klekovače i pogledali preko sipine iz koje su tu i tamo izbijali grmovi juke. Oči su pri tome zasjenili dlanovima.

Jedan je jahač dolazio s poštanske ceste koja je tekla usporedno s jednom starom indijanskom stazom. Jahao je punim trkom i to ravno prema njima... Bio je Marco, kojega su već dugo željno očekivali...

Banda se ulogorila četvrt milje iza njih, pokraj neke rupe s vodom. Nezadovoljstvo je bilo sve što se tamo moglo primijetiti. Dan ranije svaki se od njih vruće nadao da će uvečer moći u Prescottu popiti hladno pivo. Dolazak Tima uništio je sve te čežnje. Šerif mu je umaknuo, premda mu je Tim ustrijelio konja ispod sedla. Tome se zatim pridružila i činjenica da je Tim kasnije izgubio i dvojicu ljudi. Iako su tu vijest saznali još prije petnaest sati,

ona ih je i sad pritiskala poput neke more. Frank je posebno patio od toga... Mrtvi, to je bilo posljednje što je htio.

Marco je otkrio Milsa i Franka i neznatno izmijenio smjer. Onda je potjerao konja iza šipražja klekovače i sjahao. Mils i Frank su ga slijedili, a Frank mu pridržao konja.

— No, kako izgleda u Prescottu? — nestrpljivo će Mils. — Sastavlja ju li sada potjeru da bi nas gonili?

— Prije nekoliko sati pojavio se šerif — odgovori Marco. — Netko ga je pokupio u planini Santa Maria. Gdje li su samo Timu bile oči?

— No šerif je ipak povrijeđen, zar ne? — reče Frank. — Vjerojatno je onesposobljen.

Marco je podignuo šešir i prošao ukočenim prstima kroz kosu.

— O tome nema ni govora — rekao je klimajući glavom. — Baš suprotno! Ta stara vreća brašna od dva kvintala samo je ogrevena po ruci. Sada se upravo sprema da nas onemogući da Craiga i Dukea izvučemo iz zatvora. Zapovjedio je da ih odvedu...

— Imaš doista čudnovati način da nekome neugodne vijesti satjeraš pod kožu — zlovoljno je progundao Mils. — Što to znači odvesti? Kada? Kamo?

— Sada! Odmah! u Tuscon! — uzvрати Marco.

— Jesi li sasvim siguran? — nasmiješi se Mils svojim hladnim smiješkom.

— Dakako! — uzvрати Marco. — Ljudi ne govore ni o čemu drugom.

— Onda ćemo stanovito vrijeme ostaviti grad u miru — reče Frank. — Koliko je jaka pratnja?

— Dvojica!

— Što? — otegne Mils. — Je li to moguće? Zar momci ne znaju s kime imaju posla?

— Eto... ne znam Mils! — reče Marco. — U gradu se već ljudi kladu hoće li ti divljaci s Craigmom i Dukeom stignuti na cilj. Za sada je deset prema jedan protiv nas...

— Ljude sa sapunicom na ušima šerif zacijelo neće izabrati za taj posao — zabrinuto će Frank. — Možda je čak i on jedan od dvojice. To me ne bi čudilo... O gospode, teške su stvari pred nama... Timu je sasvim lijepo odbio rogove... i to bez konja!.

— Ostavi Tima! — razdraženo zareži Mils. — Tim je učinio što je mogao. — Onda se Mils opet okrenuo Marcu pa se nasmiješi. — Je li točno da će Craiga i Dukea voditi samo dvojica ljudi? Znaš li to sasvim pouzdano?

— Zakleo bih se na to! — potvrdi Marco. — Pomoćnik šerifa i neki Rayerson... eto, to su ta dvojica... Kako sam čuo, Rayerson prilično dobro pozna put...

— I mi ga poznamo, Marco! — povjerljivo mu reče Mils. — Frank, digni ljude na noge! Odmah krećemo. Neka budem proklet ako još večeras ne ujašemo u Prescott. S Craigmom i Dukeom!

— Taj pomoćnik šerifa čini se da je od sasvim posebnog drva — reče Frank. — A to što uza se ima čovjeka koji dobro pozna put prema Tusconu, za nas zacijelo nije prednost.

— Ne pričaj! — zareži Mils. — Ganjat ćemo tog momka sve dok ne padne s konja... dok se ne preda... Preznojiti će krv i vodu, uvjeravam te... Pozovi ljude!

Frank se udalji Marco pokazuje prema udaljenom lancu pješćanih

brežuljaka što su bijelo odsjajivali na žarkom sunčevu svjetlu.

— Bilo bi najbolje da odjašemo tamo, Mils! — reče. — S onih uzvisina može jedan jedini čovjek nadzirati prostor sve do grada. Budući da je sada na nama red da nam se nešto posreći, momci bi nam morali dojahati ravno pred cijevi. Što misliš?

Mils je dugo i napregnuto gledao prema jugu.

— Rekao bih da je to više od pet milja — progundao je nakon stanovitog vremena. — No, imaš pravo, Marco! Taj prokleti ludak koji obavezno mora na jug i koji se želi sakriti, zacijelo će tamo potražiti put... U redu, krenimo!... Momci koji žele odvesti Craiga i Dukea u Tuscon, sada su već praktički mrtvi... Samo što to još ne znaju...

Iza njih odjekne mukli topot kopita u pijesku. Dojahaše kradljivci stoke. Jedan od njih vodio je Milsova ridana.

Marco se vine u sedlo. Mils teškim korakom pode prema ljudima.

— Mislim da vam je Frank točno objasnio što je sada na kocki — reče pošto se čopor vukova zaustavio. Njegov je pogled polako i ispitujući lutao od lica do lica, jer je naprosto htio vidjeti kako je na njih djelovala najnovija vijest. No, Frank nipošto nije učinio najbolje što je mogao, kako je Mils u sebi i očekivao. Preznojeni, zarasli, pa i premoreni, razbojnici su sjedili na konjima i možda čak i nevoljke dočekivali njegov pogled.

Mils se uspravi i okrzne Franka ljutitim pogledom. A onda krene ridanu pa ga uzjaši. Ipak, nije odmah potjerao konja. Nasloni se na jabuku sedla te se okrene.

— Još ćemo danas odjahati u Prescott i tamo se smjestiti — rekao je s nekom čudnovatom oštrinom u glasu. — Razmislio sam... Gradu ćemo nametnuti globu od pedeset tisuća dolara. Čim taj novac uberemo, prikupit ćemo još jedno krdo stoke i otjerati ga u Nevadu. Mijenjanje žigova za nas će jedva predstavljati neki posao. Kad sve to učinimo, naši će džepovi biti puni. Onda smo gotovi ljudi!

Nasmiješio se, a pogled mu je ponovno krenuo od jednog do drugog lica.

— U Prescottu ćemo doživjeti lijepe dane — ponovi sc. — A bit će i vremena!... Vremena da svatko od nas razmisli što će započeti sa svojim novcem...

Te su riječi ošinule ljude poput biča. Mils nipošto nije bio čovjek kojemu su se riječi slijevale s usana poput ulja. Nasuprot! Kad bi mnogo govorio, djelovao je nekako nezgrapno i pošteno. Način nije bio važan. Ljudi su ga znali i vagali njegove riječi na svoj način, pazeći pri tome samo na ono što je rekao.

Kad se Mils opet okrenuo u sedlu i potjerao konja, za sobom je imao dvanaest odlučnih muškaraca. Čak ni Frank, kojemu je već postalo navikom da protuslovi Milsu, nije se mogao oteti dojmu što su ga izazvale njegove riječi jer, sve u svemu, Mils je bio čovjek kakva je ta gruba i neprijazna zemlja ponekad stvarala na desetke, možda čak i u čitavim snopovima. On je bio rođen za vuka predvodnika jer je posjedovao sposobnost da samo jednim pokretom ruke okupi za sobom čitav čopor; ovome je neizostavno trebalo dodati i beskrajnu vjernost i privrženost prema starim drugovima, do čega su puno držali svi što su jahali s njim. I tako je svakome od tih ljudi bilo samo po sebi razumljivo da će najprije poduzeti sve što mogu samo da bi Craiga Beldena i Dukea Allisona oslobodili zagrljaja zakona. Ako je to netko slučajno i zaboravio, Mils ga je na to ponovno podsjetio svojim riječima. Napokon, svaki se od njih jednom mogao naći u jednakom položaju kao i Craig Belden i Duke Allison...

VI

Do pješćanih brežuljaka na jugu grada, čoporu je vukova bio potreban nepuni sat.

Dok su se ostali smjestili u dubokoj udolini, Mils i Marco popeli su se na uzvisinu. Iza jedog debela sagvaru kaktusa čučnuli su na pete i pogledavali dolje prema malom gradu, čiji su se krovovi tek neznatno svjetlucali na nesmiljenom suncu,

jer ih je ono već opržilo gotovo do crnila.

Marco je iščupao suhi čuperak trave i počeo ga žvakati. Mils je prošao rukom po vrućem pijesku, a onda ga propusti između prstiju. Poslije stanovitog vremena potpuno se smiri. Uskoro se ispod jednog kamena izvuče mali zeleni gušter. Mils je neko vrijeme promatrao životinju, a onda mu i to dojadi.

Marco je odjednom ispružio ruku i oprezno dodirnuo Milsovo rame. Taj je pokret bio sasvim dovoljan da gušter pobjegne. Trznuo se i nestao pod plosnatim kamenom ispred Milsovih nogu. No Mils to nije niti primijetio... Istoga trenutka kad i Marco otkrio je četiri jahača što su istočno od grada preko jedne uzvisine jahali prema zapadu... nepune tri milje daleko od njih...

Činilo se da su se čitavo vrijeme kretali tom kratkom stazom... Ipak, oni su stigli iz grada pod zaštitom jednog blagog obronka...

— To su oni! — prošaptao je Marco kao da se pobojavao da bi ga jahači mogli čuti. — Upravo kako rekoh! Duke, Craig i dvojica iz grada...

Mils ga je pogledao.

Mils je netremice promatrao jahače napola stisnutih očiju i pri tome jedva disao. Nakon nekoliko trenutaka kimnuo je glavom.

— Da, Marco! Ali zašto ne jašu prema jugu? Zar su možda promijenili cilj?

— Pomoćnik šerifa je lukav čovjek — sa smiješkom je uzvratio Marco. — Dobro zna da ga očekujemo. I eto, sada će započeti igru mačke i miša.

— Na žalost, nisam raspoložen za to, Marco! — nasmiješio se sada i Mils. — Pozovi ljude! Lov započinje odmah, iz ovih stopa! Što ih se prije dočepamo, to bolje za sve nas.

— Možda oni samo čekaju na to — upozorio ga je Marco. — A i šerif bi mogao negdje vrebati na nas. Najzad, nama ne gori pod petama. Ostavimo ih, neka idu, Mils! Kladim se da će pomoćnik šerifa i njegov pratilac pokušati s Craigom i Dukeom umaknuti kroz Groom

Creek. Naime, to je mjesto na koje mu bi čovjek i mogao umaknuti progoniteljima kad oni ne bi sasvim točno poznavali kraj. No mi, Mils, znamo taj kutak. Pošalji Franka ili Tima s nekoliko ljudi za njima, tako da povjeruju kako smo im se pripili za pete. A mi bismo s ostatkom ljudi mogli odjahati do Aqua Fria Arroyoa i u sjeni Plavih stijena pričekati sve dok momci ne izjašu iz Groom Creeka...

Mils je napregnuto zurio za četvoricom jahača koji su u taj mah nestali u jednoj udolini. Neprestano je razmišljao što da uradi, kakvu bi odluku morao donijeti. Marcov prijedlog zvučilo je sasvim razumno. Napokon, postupi li tako, neće se izložiti nikakvoj pogibelji. Osim toga, privlačila ga je mogućnost da već za jedan sat oslobodi Craiga Beldena i Dukea Allisona.

Kad su se jahači ponovno pojavili a onda opet nestali za slijedećom uzvisinom na zapadu, Mils se udari šakom po bedru.

— Neka te to ne dira, Mils! — reče Marco i pogleda ga ispitujućim pogledom. — Čim izađemo iz lanca brežuljaka, oni će nas zapaziti. A do pješčanih polja ispred kanjona ne možemo ih sustići. Tamo pak imaju mnoge mogućnosti da nas povuku za nos...

— Pa dobro, Marco! — reče Mils odlučnim glasom. — Frank neka uzme pet ljudi i pomalo goni pomoćnika šerifa. A mi ćemo s ostatkom momčadi do Aqua Fria Arroyo.

— Vidjet ćeš, tamo će nam dojahati ravno pred cijevi — zadovoljno se nasmiješi Marco. — To je sasvim pouzdano!

Mils ustane s naporom i otrese pijesak s hlača. I Marco se podigne

na noge. Baciše još jedan pogled za četvoricom jahača koje su sada mogli raspoznati samo kao udaljene tamne točke. A onda napustiše uzvisinu i sidoše k družini.

* * *

Šerif Matt Hoover zabacio je šešir na zatiljak, izišao na rub ceste i zlobno se nasmiješio kad je ugledao kako mu u susret jaše Marc Ricker, otac njegova pomoćnika, sav zaprašen, poderan i uznojen. Starina je jahao posred ceste i krenuo ravno prema šerifovu uredu.

Šerif je izvukao pribor za pušenje i savio cigaretu. Uto je Marc Ricker dojahao do motke za vezanje konja i skliznuo iz sedla. Bio je loše raspoložen: krajeve uzda ljutito je prebacio preko motke.

Smijuljenje šerifa Hoovera postalo je sada duboko poput Grand Canyona na sjeveru Arizone.

— Zar si loše volje, Marc? A što i ne bi! Kad čovjek primijeti da postaje prestar, ne može drugačije...

— Što ti to pričaš? — progundao je Marc Ricker napola iznenađeno i napola ljutito. — Zacijelo si cijelo jutro sjedio na suncu, zar ne? Je li se Jesse vratio?

Šerif Hoover zabio je cigaretu u kraj usana i polako je pripalio. Pri tome se opet nasmišljao.

— Kakav je to osjećaj, Marc, kad čovjek jaše za svojim sinom i ne može ga pronaći, jer je on previše lukav i služi se svim varkama kojima si ga naučio? Što takav čovjek može misliti o sebi? Prije svega, čovjek poput tebe?

Marc Ricker uđe pod strehu i poravnava svoj stetson.

— Slušaj me, Matt! Uvijek sam bio mišljenja da vi ovdje u uredu nemate najbolju kavu. No, unatoč

toj činjenici smatram da mi duguješ jedno objašnjenje. K nama je dojahao Rayerson i rekao nam da ti negdje ležiš mrtav ili ranjen, te da je moj mladić odjahao da te potraži. Ja sam onda pokrenuo nebo i zemlju, jahao dan i noć kroz pustinju i stigao ovamo izgleda samo zato da bi mi se ti narugao kao da sam zabunom ušao u kozju štalu. Tako debelo' ipak nismo prijateljeni da bih si to mogao dopustiti! Gdje je Jesse? Želim govoriti s njime. Je li Tom već ovdje? Zatim mi pošalji Rayersona kako bih mu mogao dobrano nabiti šešir preko ušiju.

— Obuzdaj se, Marc! — nasmišljao se šerif Hoover i uhvatio ga za ruku. — Ljutiš se samo zbog toga što si izgubio Jessejev trag...

— U što me to želiš uvjeriti, stara koko za juhu? — reče Marc Ricker oslobodivši se njegova zahvata. — Jessejev trag nisam ni na trenutak izgubio iz vida. Samo, mali je bio toliko ispred mene da ga nikako nisam mogao sustići... Ali sada bih želio znati što se ovdje događa.

— Ti si ne samo star, nego i prokleto tašt! — uzvratilo je šerif Hoover. — Ta ovdje smo sasvim sami! Možeš ipak priznati da te je tvoj mladić nadmašio za tri koplja. Nije to nikakva sramota, Marc.

— Ne uzrujavaj me! — upozorio ga je Marc Ricker.

— Pa dobro, dođi u moj ured — pozvao ga je šerif sada sasvim ozbiljnim tonom. — Bolje da sve to saslušáš sjedeći. Nije sve veselo.

Ušli su i zauzeli mjesta na klupi pokraj prozora. Šerif Hoover je između prstiju zgnječio napola ispušenu cigaretu, a pri tome mu je papir pao na pod. Onda je rančeru

ispričao što se u međuvremenu dogodilo. Marc Ricker ga je slušao sa sve većom zabrinutošću.

— Ne dopada mi se to, Matt — reče rančer kad je šerif završio i počeo savijati novu cigaretu. — Moj mladić i Buster Rayerson sasvim sami! Taj grad nije vrijedan ni da mu se ime spomene.

— Ta poznaš ljude, Marc! — reče šerif. — Kradljivci stoke su vaš problem. Stvar je stočara da nešto poduzmu protiv kradljivaca.

— Međutim, kako sada izgleda, i grad je u opasnosti! — usprotivio se Marc Ricker.

— Dakako! Ali samo zato, jer je Jesse uhitio one momke u Smithervy salunu — reče Hoover slegnuvši ramenima. — Ljudi barem vjeruju da je tako. A ti ih uvjeri u suprotno...

— To je Websterova priča! — ljutito reče Marc Ricker. — Dobro ga poznam, čak i predobro!

— Što to vrijedi, Marc! Jesse je krenuo na put s Busterom Rayersonom i oni će se već nekako progurati. Ta sjeti se samo! Kad smo nas dvojica bili sasvim mladi i mi smo to činili i svagda uspijevali. A današnji mladići nisu ništa gori od nas...

— Ipak, to mi se ne sviđa.

— Rayerson je u staji ostavio vašeg mustanga — reče šerif. — Možeš ga kasnije povesti sa sobom.

— Sada imam sasvim drugačijih briga — uzvratilo je Marc Ricker.

Izvana se odjednom začuo topot nekolicine konja. Šerif Hoover je odmah ustao i izašao. Bili su to Tom Ricker i tri kauboja, s kojima je u Burro Canyonu hvatao divlje konje.

— Zdravo Tome! Pa, mladiću, što rade divlji konji u Burro Canyonu? Uđite na jedno piće. Vidim da vam je nešto slična i te kako potrebno.

Ljudi su sjahali i začuđeno odmjerili debelog šerifa.

— Mister Hoover, mislio sam da ste mrtvi — uzvratilo je Tom — A vi upravo pucate od zdravilja... da, osim ogrebotina na ruci.

— I mene raduje što sam još živ — nacerio se šerif i poveo ljude u svoj ured.

— Zdravo oče! — uskliknuo je Tom s prizvukom čuđenja u glasu.

— Dobar dan, šefe! — pozdravili su ga kauboji poravnajući pri tom šešire.

— Što? — začudio se Marc Ricker. — Kako to da dolazite tek sada? Ta ipak sam Husha već... Matt, pa gdje je zapravo Hush?

Šerif Hoover je iznenađeno žmirkao očima, ogledao se, a onda kao da je ustanovio da mora još malo razmisliti.

— On nije... da, on je odjahao na ranč. Jesse ga je poslao kući...

Marc Ricker se zadovoljio odgovorom, jer, Hush je obično radio ono što bi mu rekla njegova starija braća... Obično!...

S nekoliko riječi šerif je sada i Toma Rickera izvijestio što se dogodilo. Ni Tomu se nije svidjelo što su Jesse i Buster Rayerson sami pošli prema Tusconu.

— Ne brini, oče — reče Tom. — Odmah ću odjahati za Jessejem... Hoćete li sa mnom? — okrenuo se trojici kauboja.

Ljudi su potvrdno kimnuli glavama.

— Od toga zacijelo neće biti velike koristi — reče šerif. — Kad su Jesse i Rayerson napuštali grad, još

se nisu bili suglasili kuda će krenuti.

— Ipak, postoje samo dva puta — reče Marc Ricker. — Ili se provlače kroz pješčane dine ili su izabrali put kroz Groom Creek Canyon.

— Buster Rayerson je govorio o pola tuceta puteva — reče šerif.

— To ne igra nikakvu ulogu — uzvratilo je Ricker. — Jahat ćemo ravno prema jugu. Negdje ćemo već naići na tragove. Osim toga, doći će i Flint iz Tuscona. Zacijelo ćemo naići na njega, ukoliko već nije ovdje. On bi mogao znati nešto određeni je.

— Da, u to sam sasvim uvjeren — reče Tom. — Odmah ćemo napojiti konje. A onda ćemo krenuti na put. Ipak, tvoj dorat, oče, čini se da je pri kraju snaga.

— U šerifovoj je stali jedan od tvojih mustanga — reče Marc Ricker nakon kratkog oklijevanja. — Ja ću ga uzeti.

—Što? Jedan mustang? Tko ga je jahao! Izričito sam...

— Doista smo u preteškoj situaciji da bismo zbog jednoga sivca gubili vrijeme... — prekinuo ga je Marc Ricker. — Napojite konje! A ja ću baciti svoje sedlo na mustanga. Odmah krećemo. Jesse je već možda u kaši...

Time je zaključio Tomovo negodovanje.

Tom i kauboji su izašli da bi se pobrinuli za konje. Oba starca, šerif Hoover i rančer, nasmiješili su se

jedan drugome s punim razumijevanjem.

— Nikada više onih starih dobrih vremena — reče Marc Ricker.

— Zar bismo mi zbog jednog mustanga podignuli takvu buku? — uzvratilo mu šerif kimnuvši glavom.

— Odjahali bismo na njemu ravno u pakao da bismo pomogli bratu.

— Danas su ljudi ponajprije poslovni — reče Marc Ricker.

— Ne pretjeruj! I sam vidiš da odmah kreće na put!

— Nisam ništa rekao — uzvratilo Marc Ricker — no on ni na trenutak ne zaboravlja svoj posao.

— Hja, vremena su se ipak promijenila...

— Uskoro će opet biti kao i prije — zadovoljno će Marc Ricker. — Mislim, kad se nademo izvan grada!... Divljina je ostala kakva je i bila, i to me doista raduje... Kažesh da sam star... Možda po godinama, Matte... Ipak, kad sjedim u sedlu, i kad sam tamo vani, osjećam da se ništa nije izmijenilo ni za dlaku. Vjetar je ostao isti, sunce pali kao i prije, zemlja još uvijek zahtijeva potpunog čovjeka!

Šerif Hoover se prigušeno smješkao oduševljenju Marca Rickera.

— No, mi stari vidimo naše granice. Priznaj to, Marc! Naša muka počinje kad svoj trag zamete momak kojemu smo mi predali iskustvo, nije li to točno?

Marc Ricker ustane i blago uzdahne. Zatim nabije stetson na čelo i izađe napolje...

Kad je Hush primijetio razboj-
ke, gotovo je zamro od straha, iako
ih je tražio i nije se nadao ničemu
drugome. Odmah je s Blackom za-
šao za jedan veliki grm, gipko skliz-
nuo iz sedla i uhvatio konja za
nozdrve kako životinja ne bi zani-
štala.

Dvanaest ljudi u malom prašnja-
vom kotlu ispod Husha upravo se
penjalo u sedla i možda samo zbog
toga nisu otkrili Husha.

Hush je zaustavio dah. U grlu je
osjećao bilo. Stajao je kao umrtve-
ljen, otvorenih usta, pogleda kao
prikovanog za jahače. Odozdo je
čuo i neke povike. Onda se čopor
razdijelio popola. Jedna grupa od
šest jahača nestala je iz udoline i
krenula prema zapadu. Jahači su u
smjeru kojim su krenuli Hushov
brat, Buster Rayerson i zatočeniči.
Krenuli su tako brzo da su, jedan
po jedan, doslovno preletjeli preko
uzvisine. Djelić sekunde kasnije za
njima je preostalo samo još nešto
prašine u zraku.

Ostalih šest jahača nije toliko žu-
rilo. Korakom su napustili dolinu i
krenuli prema Jugu. Tek kad su i
oni nestali, Hush je uz zvižduk istis-
nuo zrak iz pluća i nekoliko puta
pomaknuo šepir amo-tamo. Tako je
nenadano naišao na razbojnike da
mu je strah natjerao znoj iz svih
pora; treslo se sve u njemu i na nje-
mu...

Hush je napustio grad prije Jes-
sea. Sve je lijepo zamislio, ali nije
slutio da će se ovako neočekivano
suočiti s bandom...

Nekoliko je trenutaka razmišljao
o namjerama razbojnika i o dijelje-

nju njihove skupine na dvije grupe.
Zatim je potjerao konja prema
vrhu, a gore na grebenu se još jed-
nom ogledao. Razbojnika više nije
bilo ni na zapadu ni na jugu. I tako
je opet potjerao ždrijepca, no ovoga
puta prema gradu.

Odjednom su se pred njim pojavi-
li jahači. Zaustavio je konja i poseg-
nuo za revolverom...

Petorica njih, stremen do streme-
na, jurili su prema njemu. Hushu
se jera spustila niz hrptenicu... a
onda ga je odozdo prema gore obli-
la vrhina... U jahačima je prepoz-
nao svog čor, Toma i trojicu kaubo-
ja.

— Oče! Tome! — usklikne i pod-
bode Blacka tako da je ovaj posko-
čio i pojurio punim trkom.

— Hush, do vraga! — zlovoljno
ga dočeka Marc Ricker. — Odakle
dolaziš? Kako to da si ovdje?

— Vidio sam razbojnike! — reče
Hush. — Promatrao sam ih nepune
dvije milje oдавде. Žurili su. Jedna
je grupa pošla za Jessejem, a druga
prema jugu.

— Pa koliko ih je bilo? — zani-
mao se Tom.

— Što ti je bilo da se sam vuca-
raš ovuda — prasne Marc Riker
prije negoli je Hush mogao odgovo-
riti. — Zar te ti nitkovi nisu mogli
ubiti?

— Uopće me nisu vidjeli — uzvra-
ti Hush ocu. — Već sam ja pripa-
zio na sebe... Bilo ih je dvanaest,
Tome! Šestorica su prosljedili za
Jessejem. Na svaki način, krenuli
su prema sjeveru.

Marc Ricker se oslonio rukama o
jabuku sedla.

— Što? Zar je Jesse odjahao prema zapadu? Zar si to vidio?

— Da, oče! Jesse je odjahao prema zapadu — reče Hush kimnuvši glavom. — Odjahao je ravno prema ulazu u Groom Creek Canyon. Točno sam to vidio.

— Što sam rekao, šefe! Jesse će potražiti svoj izlaz u Groom Creek Canyonu — reče Tom pogledavši oca. — I nitkovi su to odmah naslutili. Ako je polovica kradljivaca stoke odjahala prema jugu, onda to ne znači ništa drugo nego da će Jesse kod Aqua Fria Arroyo upasti u klopku. Ne nađemo li se tamo, ti će bastardi južni izlaz iz Groom Creek Canyona pretvoriti u streljšte. Jesse će znati samo za nitkove koji su odjahali za njim i vjerovati da se ostatak bande u gradu tuče s Matom Rooverom. Neće ni slutiti da su mu razbojnici zajašili za vrat.

— Onda naprijed! — dovikne Marc Ricker. — Pođimo za Jessejem i dohvatimo tu šestoricu s leđa. A kad njih slistimo, ostatak te pošasti pronaći ćemo na Aqua Fria Arroyo. To se leglo konačno mora naći u čudu!

Hush je odmah okrenuo Blacka i nabio šešir dublje na glavu.

— Stani! — zagrmio je njegov otac. — Ti nećeš s nama, Hush! Moraš kući. To je zapovijest!

Projahaše pokraj njega, Hush sa zavišću gledaše za njima. A onda doista krene natrag. Bio je umoran, ali isto toliko i razočaran. No, mislio je na Flinta. Susretne li ga...

* * *

U pustinji su noći često hladne, pa i u najtoplije doba godine, osobito neposredno prije svitanja...

Buster Rayerson je čučao na kamenu zaravanku, pokrivač je prebacio preko ramena, dok mu je puška, spremna za paljbu počivala na koljenima. Pažljivo je pogledavao naokolo. Rađao se novi dan i njegovo je još udaljeno i pomalo nestvarno svjetlo pomalo počelo izdizati iz tame predmete iz okoline. Ni iz čega počele su izrastati sive, ponešto sjenovite visoke kamene vrleti i njihovi oštri nazubljeni bridovi. Negdje na rubu Groom Creek Canyona oglasio se kojot kao da šalje svoj zadnji pozdrav noći povrijeđenoj svjetlošću dana...

Buster Rayerson se smrzavao. Skupio je ramena i među njih uvukao glavu. Neposredno ispod njega bili su konji. Pogleda prema njima, jer su postali pomalo nemirni.

Jesse i oba zatočenika, kojima su noću vezali i noge, ležali su malo podalje uvijeni u pokrivače. Rayerson zjevnje pa se strese.

»Da mi je samo mali oganj... Mnogo bih dao za njega« pomisli.

Jesse hitro ustane, savije pokrivače, a onda se uspne k Busteru Rayersonu.

Kojot u daljini još je jednom zatulio, a onda nastane potpuna tišina.

— Nekako posebno zvuči to zavijanje kojota, zar ne? — reče Jesse i istodobno osjeti kako mu je odjednom postalo hladno.

— Kao da je usamljen i napušten, rekao bih — uzvratí Rayerson, ustane i zabiye vinčesterku pod ruku. — Prokleta usamljen i napušten!

Jesse ga je pogledao i zavukao palac pod mjedenu zvijezdu na prsluku.

— Njihova se vatra još ne vidi — reče Rayerson slijedeći Jessejev pogled. — Ne kladio bih se da je uopće nisu zapalili. Upravo kao ni mi...

— Za nama je pošao samo dio bande — reče Jesse.

— Bog zna ne tuče li se Matt s ostacima bande u Prescottu?

— Vjerojatno — uzvratí Rayerson slegnuvši ramenima. — No za to neka se pobrine sam grad. Mi imamo sasvim dovoljno posla.

Jesse se ujede za usnu.

— Ne brini! — reče Rayerson. — Nitkovima smo izmaknuli, bez obzira čuće li pokraj vatre ili se smrzu vaju poput nas.

— To bi već moglo biti, točno — reče Jesse. — Ipak, zanima me gdje se kriju. Danas oko podne napustit ćemo Groom Creek Canyon. Postoji nekoliko klanaca koji vode gore. Zamisli samo što će se dogoditi ako su šakali mogli održati tempo i napuste kanjon zajedno s nama... samo kroz drugi klanac... Do najbližeg zaklona morali bismo jahati četiri milje ravnicom, sve do Plavih stijena s onu stranu Aqua Fria Arroyo.

— Pa dobro! — složi se Rayerson. — U tom slučaju, razbojnici nam zacijelo neće ništa oprostiti... Pođi ti sa zatočenicima naprijed! Ja ću se ovdje malo ogledati. Napokon, ovaj kraj poznam bolje od tebe.

Jesse protrlja leđa.

— Zapravo je to posao što ga ne bih smio prepustiti drugome...

— Kakve su to gluposti? — reče Rayerson uvrijeđeno razvukavši usta. Uhvate li nas, morat ću se isto tako boriti za svoj život, kao i ti.

— Pa dobro, onda se ogledaj! — reče Jesse i potapša Rayersona po ramenu u znak pomirenja.

— Noću se čovjek smrzuva poput krojača koji je svoju posljednju košulju izgubio na okladi — započeo je mudrovati Rayerson — a danju pri najmanjem pokretu poteče iz tebe znoj kao iz spužve. Tko li je to samo tako uredio? — Rayerson se uspravi. — No krenimo prije negoli sunce od svega opet načini krušnu peč. No pazi, mladiću! Mislim da su Craig Belden i Duke Allison shvatili da više ne mogu računati sa svojim drugovima. To im zacijelo nimalo ne odgovara.

— Bez brige! — uzvratí Jesse. — Pripazit ću.

— Neću dugo izostati — reče Rayerson. — No, u ovom nas kraju svatko može zaustaviti premda mi s time nismo nimalo suglasni. Na izlazu iz kanjona me pričekaj. Nemoj jahati prema Plavim stijenama! Uostalom, to je divlji kraj u kojemu ćemo najzad moći nešto ustrijeliti, bez opasnosti da na taj način skrenemo pažnju bandita.

Napustili su stjenoviti zaravanak i sišli do logora. Dok je Rayerson sedlao konja, Jesse je probudio zatočenike i skinuo im vezove s nogu.

— Krećemo! Osedlajte konje! — reče Jesse.

Craig Belden i Duke Allison pospano su ustali i protrljali zglobove na nogama. Unatoč lisicama mogli su sami zategnuti svoja sedla, a pomažući jedan drugome, mogli su i privezati pokrivače. Dok su, oni i Jesse pripremali konje, Rayerson je uzjahao.

— Više ne moraš zametati tragove, Jesse! — doviknuo je okrećući dorata.

Jesse je podignuo ruku.

— U redu! To mi je zaista lijepi poklon!...

Rayerson je podbo konja i odjahao punim trkom. Craig Belden i Duke Allison na trenutak su prekinuli posao.

— Nastavite! — doviknuo im je Jesse. — Ne zurite za njim! Uskoro će se vratiti.

Banditi su se pogledali i nacerili.

Jesse je uzao pušku u ruku.

— Dakle? Hoćemo li?

Odmah su poslušali. Ipak, njihovi su pokreti odjednom postali mnogo polaganiji, kao da su oklijevali. Obuzela ih je neka mala napetost. Jesse je osedlao svoga konja a onda pričekao.

Craig Belden i Duke Allison trebali su za to mnogo više vremena. Dakako, pri tome nisu ispuštali Jesseja iz vida. Jesse je to i te kako dobro primijetio, iako su se trudili da to prikriju. Kad su osedlali konje, Craig Belden je polako prišao Jesseju. Duke Allison ga je napeto čekao pokraj svog konja.

— Uzjašite! — zapovjedio je Jesse.

— Nipošto! — zarežao je Craig Belden i zastao tik ispred Jesseja, niti ne osvrnuvši se na pušku čija je cijev bila uperena ravno u kopču njegova pojasa. — Krajnje je vrijeme da temeljito i razborito porazgovaramo.

— Zao mi je, Craig! — opušteno je uzvratilo Jesse. — Nemamo više o čemu razgovarati.

Craig Belden je duboko uzdahnuo.

— Uvijek sam te smatrao sjajnim momkom, Jesse. Ta nećeš valjda sada objašnjavati da sam se onda prevario.

— Bilo pa prošlo — oporo mu uzvratilo Jesse. — Pokušaj to shvatiti.

— Poslušajte k vragu što će vam reći! — dovikne Duke Allison. — Craig vam želi nešto ponuditi. Koliko mi je poznato, bit će to doista poštena ponuda.

Jesse namršti obrve.

Craig Belden ovlaži nabuhle usne i pogleda Jesseju u oči.

— Ti izgleda još uvijek ne vjeruješ da ste sebi na vrat natrpali naše prijatelje!

— Sada se barem tako čini — odgovori Jesse. — A mislim da se mogu pobrinuti i da tako ostane.

Craig Belden se škrtio nasmiješi.

— Zar ti ne znaš tko je John Mils? Da, ti to ne znaš!

— A kako bih znao? Nikada s njim nisam imao posla.

Smiješak Craiga Beldena postao je jači. Na njegovu širokom licu odjednom je zasjao znoj.

— Varaš se, mladiću! John Mils je čovjek koji vodi naše momke. Čovjek bez ikakvih slabosti! Hladan... hladan poput gvožđa. Naprosto nema tvrdega od njega.

— On je daleko za nama... Prijedlog je odbijen!

— Pazi! Mils nije bio s onima što su pošli za nama! — reče Craig Belden zaklimavši glavom. — Točno sam to vidio kad su ispred ulaza u Groom Creek Canyon projahali ispod nas.

— Pojašite konje! — neumoljivo mu uzvratilo Jesse. — Samo gubimo vrijeme!

— Ti vjeruješ da je Mils ostao u blizini Prescottta — reče Craig Belden. — Zabluda, Jesse! On je negdje u blizini! Najvjerojatnije, negdje ispred nas. Mogao bih se zakleti na to. A znaš li zašto? Među nama je ostao jedan račun još iz prvih dana građanskog rata... Naime, u Penn-

sylvaniji sam ga na leđima iznio iz vatre marylandskih strijelaca koji su preko noći pobjegli na stranu Jenkija. Kladim se da to Mils nije zaboravio i da sada napokon vidi priliku da izravna račune.

Na Jessejevu se licu napela koža.

— Prema tome, Mils je također bio sin pobunjenika, kao i ti i ja — nasmiješio se Craig Belden. — Mislim da bismo to uzajamno morali uzeti u obzir! Jedna pobunjenička riječ za drugu. — Sada je Craig Belden pružio Jesseju ruke. — Otključaj te lisice i pusti nas k Milsu. Svi smo mi ljudi koji smo se zakleli na pobunjeničku zastavu... na zastavu Juga... Pa i Duke!

Duke Allison odvojio se od konja i polako im prišao. Visok i mršav kakav je bio, hodao je pijeskom i prijateljski se smješkao.

— Mils neće biti uskogrudan, šerife! Ono što ćemo vam mi platiti, ne biste od plaće ni za deset godina mogli staviti na stranu.

Jesse je povukao zatvarač vinčesterke. Izbacivač je izbio neispaljeni metak. Jesse je zakoračio u stranu i zagazio ga u pijesak.

— Na konje!

Craig Belden i Duke Allison su se pogledali. A onda su opet zavirili u Jessejeve oči. Craig Belden je uzdahnuo kao da želi nešto reći. No Jessejev mrki pogled zapuštao mu je usta. Tada su se obojica okrenuli i vratili svojim konjima.

Jesse se vinuo u sedlo i potjerao konja. Bez i jedne daljnje riječi razbojnici su također pojahali konje i krenuli... uz Jesseja. Jesse je malo usporio, a onda podbo konja za njima.

Doista se ne bi moglo reći da se dobro osjećao. Nipošto stoga što se

možda pribojavao Milsa!... Jednostavno, morao je misliti na vrijeme kad je stremen do stremena jahao s Craigm Beldenom... I svaki put kad bi se sjetio što Craiga Beldena očekuje u Tusconu... dakle, uže... Jesseja bi nešto stegnulo u grlu...

Golemi kotao Groom Creek Canyon pretvorio se sada u pravi labirint klanaca. Jednim od njih tri su se jahača uspinjala prema ravnici. Uspon je još uvijek bio prilično slab, a smeđe izlizane stijene stršile gotovo tisuću stopa iznad dna. Bila je to zemlja bez ikakva raslinja, u to doba i bez kapi vode... Nigdje nije bilo izvora ni krpice zemlje u kojoj bi se kopanjem moglo doći do vode. Samo kad bi pale kiše, ovdje bi protjecao potok: Groom Creek. A od kišnog razdoblja već je prošlo mnogo vremena. Tlo je bilo toliko isušeno i doslovce spaljeno suncem da je i najslabiji lahor podizao prašinu s dna kanjona i sa stjenovitih vrleti koje su ga opkoljavale.

Naglo je postajalo svijetlije, gotovo iz minute u minutu. A onda se počelo dizati sunce.

Uskoro, više nigdje nije bilo sjene. Temperatura se popela do one iz krušnih peći. Craig Belden i Duke Allison sve su se češće ogledavali za Jessejem. No Jesse im je dopustio da se zaustave tek kad je započeo teži uspon.

Craig Belden i Duke Allison sjahali su s konja, pošli do stjenovita zida i tamo se iscrpljeni spustili na tlo. Obojica su se kupali u znoju.

Jesse je zabio pušku pod mišku, skinuo bocu s vodom sa sedla, izvuкао krpu iz torbe i natopio je vodom sve dok iz nje nije počelo kapati. Tom ovlaženom krpom obrisao je konjima gubice. Tada je pošao k

stijeni i pružio bocu s vodom Craigu Beldenu.

— Moramo biti štedljiv! — reče.

— Do vode ćemo doći tek sutra ujutro...

Craig Belden je povukao dugi gutljaj, a onda bocu pružio Dukeu Allisonu.

Duke Allison je bocu stresao, a onda je prinio k uhu. Tada je otpio. Doslovno je vodu sipao u sebe. Njegovе su lice zveckale.

— Dosta! — reče Jesse nakon stanovita vremena te mu bocu odmakne s usta pomoću cijevi puške.

Duke Allison ga je pogledao. Na njegovu mršavom licu koje se sjajilo vlažnim sjajem znoja, nije se pomaknuo ni jedan mišić. Zarasla brada pridavala mu je divlji izgled koji je još više pojačavao mračan pogled njegovih tamnih očiju. Nasmiješio se. Pa ipak, taj smiješak nije sadržavao ni trunke humora.

— Rekao sam da moramo izdržati s ovo malo vode — reče Jesse i htjede odmaknuti pušku. Ali, Duke Allison ispusti bocu i uhvati cijev puške, povuče je u stranu i skoči na noge poput divlje mačke. Boca s vodom padne, voda isteče i zatamni crvenkasti pijesak.

Jesse pokuša izvući pušku. No, Duke Allison ju je čvrsto držao, onda se pogrbi i poleti za puškom. Jesse se zaljulja i udari o stijenu. Pri tome je povukao okidač. Odjeknuo je prasak, a tane prozviždalo ispod ruke Dukea Allisona nekamo u klanac.

U očima razbojnika zasja zao okrutan sjaj. Ispusti pušku i obori se na Jesseja.

U međuvremenu je i Craig Belden skočio na noge. Napao je šerifa istodobno s Dukeom Allisonom. S

leđa ga je nogom udario u lakat, tako da je Jesseju puška izletjela iz ruke i skliznula niz stjenovito tlo.

Jesse i Duke Allison uhvatili su se ukoštac. Snažnim udarcem Jesse je odbacio Dukea. No kad se okrenuo, Craig Belden ga je objema šakama udario u lice. Taj ga je udarac ponovno bacio na stijenu, i to tako snažno da je izgubio sav zrak iz pluća. Duke Allison se odmah oborio na njega.

Za Jesseja je to bila borba na život i smrt. Zapravo nije bilo nikakve nade da će ponovno vidjeti Prescott, ranč, svog oca, braću. Dok se on s Dukeom Allisonom prevrtao po tlu, tako da se uzvitlala prašina, Craig Belden je preskočio borca da bi dospio do Jessejeve vinčesterke s osamnaest metaka. Pao je na bok, prebacio se preko ramena, vezanim rukama dohvatio oružje, a onda kleknuo na koljena. Povukao je zatvarač i podignuo cijev. Lice mu se razvuklo u grimasu punu mržnje.

No tamo gdje je klečao Craig Belden, odjednom se pojavio još jedan čovjek... Buster Rayerson! Jesse nije mogao objasniti kako se pojavio tako iznenada i u pravi trenutak...

Pogođen čvrstim udarcem, Craig Belden se srušio i pokopao pod sobom pušku.

Sve je to vjerojatno primijetio i Duke Allison. Odjednom se smirio, ostao ležati, nije se više branio. Jesse je ustao sav zadihan. Znoj ga je pekao po licu. Okrenuo se, kimnuo Busteru Rayersonu i sasvim bez daha oteturao k stijeni.

Rayerson se sagnuo i ispod Craiga izvukao vinčesterku. S njom je prišao Jesseju, gurnuo mu pušku u ruku, kratko ga pogledao, a onda se

vratio u klanac da bi doveo konja.

Duke Allison se pridignuo na lak-te i pogledao za malim nabitim čov-jekom koji je s leđa izgledao prije-smiješan nego li opasan. Tada je ustao, prišao stijeni i opet čučnuo.

I njega je iscrpila borba na toj nesmiljenoj žezi. Obliven znojem i na kraju svojih snaga zurio je pre-da se, kao da se predao nekim mrač-nim mislima.

Rayersonov konj bio je daleko.

U međuvremenu je i Craig Bel-den došao k svijesti. Uspravio se stenjući, savio ruke i okrenuo se u krugu, kao da nije mogao shvatiti kako je borba već odavno prošla. Tada je ugledao Rayersona. Onda se okrenuo Jesseju koji je još uvi-jek bio naslonjen na stijenu i borio se da dođe do zraka.

Ustane i zakorači prema šerifovu pomoćniku, naglo se nagne naprijed i pljune Jesseju pred noge.

— I s takvim sam ja rame uz rame jahao na Rio Grande! — proci-jedi s prizvukom prijezira u glasu. — Zar si već tada odlučio da me jednoga dana popneš na vješala?

— Samo mi je jedno na umu! — reče Jesse još uvijek teško dišući. — Želim bandu Johna Milsa odvući od Prescottta, grada u kojemu sam po-moćnik šerifa... Ostalo nije moja krivnja... Možda bi za sve što ti se sada događa morao okriviti nekog drugog...

Craig Belden odmjeri ga prijezir-nim pogledom, a onda ode do stije-ne i spusti se na tlo pokraj Dukea Allisona.

Jesse se odbije od stijene, otkora-či nekoliko koraka pa se sagne za svojim stetsonom koji mu je ispao u borbi. Otrese ga i stavi na glavu.

Nakon toga sagne se i za Dukeovim šeširom, te mu ga dobaci.

Duke Allison ispružio je obje ve-zane ruke i dohvatio šešir još u zra-ku. Čitavo vrijeme nije ispuštao Jes-seja iz vida i taj je pogled imao u sebi nešto ispitujuće. Jesse je točno znao kakve se misli vrzu njegovom glavom. Dok se Craig Belden sav prepustio mržnji, Duke Allison je iz borbe izvukao neke zaključke...

Jesseju se nije dopadala ta spoz-naja: Duke Allison je sada znao da može svladati Jesseja. I doista, on je u stvari izgubio borbu. Spasio ga je samo Buster Rayerson. Da se nije pojavio tako iznenadno, Jesse bi se našao u beznađno izgubljenom položaju... Čovjek poput Dukea Alli-sona morao je to razmatrati upravo s tog stajališta i doći do zaključka da će mu se zacijelo pružiti još koja prilika... Put do Tuscona bio je dug... vrlo dug...

— Na konje! — zapovjedi Jesse.

Craig Belden i Duke Allison po-slušaju.

Jesse podigne ispražnjenu bocu za vodu i objesi je na sedlo.

Rayerson se zaustavi pokraj nje-ga.

— Držimo se toga, Jesse! Hitac vjerojatno nisam čuo samo ja, jer su i nitkovi negdje u blizini. Vidio sam tragove petorice jahača koji su projahali ispred klanca. Neka sam vrag zna gdje se krije šesti čov-jek. Možda se vere uz jednu od tera-sa. U tom je slučaju sasvim sigurno čuo hitac...

Jesse se tromo povuče u sedlo. Njegov se pogled najprije sretne s Craigovim, a onda i s Dukeovim.

— Naprijed! — dovikne im.

Razbojnici su odmah potjerali konje.

— Hvala ti, Buster! — okrene se Jesse Busteru Raversonu.

— Zaboravi to, mladiću! — ravno-
dušno uzvrat i Buster i potjera ko-
nja. — Požurimo prije nego onih
pet nitkova dojašu u ovaj klanac...

Ni Jesse ni Buster nisu došli na
pomisao da petorica jahača nisu raz-
bojnici, nego Jessejev otac, Tom i
tri kauboja, koji su ih slijedili ali ih
ipak nisu mogli pronaći...

XIII

Klanac je postajao sve strmiji.
Stijene su bile niže. Nakon jednoga
sata mogli su u daljini već raspoz-
nati završetak klanca i početak rav-
nice..

Sunce se u međuvremenu popelo
do svoje najviše točke, a užezni
zrak neprestano titrao pred njima...

Nakon pola sata zaustavili su se
na kraju klanca, u kojemu je vrući-
na ipak bila snošljivija. Gore, na
ravnom, sunce je žeglo mnogo jače.
Bilo je tako vruće da su povremeno
ostajali sasvim bez daha...

Četvorica jahača zaustavila su se
na rubu ravnice i napola stisnutih
očiju pogledavala prema Plavim sti-
jenama, ispred kojih je sa sjevera
prema jugu vijugala Aqua Fria. Sti-
jene su sjajile tamnom plavom bo-
jom te se činilo da plivaju u vru-
ćem zraku. Iznad ravnice se napelo
čelično plavo nebo bez ijednog
oblačka; samo na mjestu gdje se
spajalo s pustinjskom divljinom
ono je od parama zasićena zraka
poprimilo biserno sivu boju.

— Nemamo više vode — reče Jes-
se.

— Znam, mladiću! — uzvrat i Bu-
ster Rayerson kimnuvši glavom. —
Stoga se pitam ima li uopće smisla
jahati prema Plavim stijenama.
Doduše, tamo bismo se mogli provu-

ći kroz sjenu. No do vode ćemo
doći tek sutra ujutro.

— Zacijelo misliš na Denver Hill,
zar ne?

Buster Rayerson kimne i nabije
šešir dublje na čelo.

— A to su još osam milja užare-
nog pakla. Osim toga pitanje je ima
li uopće vode u tom prokletom jeze-
ru. Na žalost, nisam razgovarao ni s
jednim čovjekom koji je ovoga lje-
ta prolazio ovuda. To je najkraći
put i mogli bismo tamo biti do veče-
ri.

— Put do Plavih stijena stajat će
nas manje znoja — reče Jesse. —
Samo, u tom ćemo slučaju do vode
doći tek sutra ujutro.

— Sve je to točno — zamišljeno
reče Buster Rayerson. — No ono
proketo jezero na Denver Hillu či-
tavog mi se dana vrti glavom... Da
mi je samo znati zašto?...

— Hoćemo li bacati kocku, Bu-
ster? — nasmiješi se Jesse.

— Nipošto! — branio se Rayer-
son. — Ta zemlja ne poznaje nikak-
ve obzire, tvrda je i okrutna. Od
Denver Hilla pa do slijedeće vode
ima još tri dana. Osim toga to je
apaško područje. A u ovo bi doba
čovjek bijele kože samo pred vra-
gom smio pobjeći tamo.

— Onda naprijed, prije negoli nas ovdje ispeče sunce. — reče Jesse i puškom mahne zatočenicima. — Krenite ravno prema Plavim stijenama!

Craig Belden i Duke Allison potjerali su konje. Jesse i Buster Rayerson slijedili su ih na udaljenosti od tri konjske dužine...

Ravnica je bila glatka poput tanjura. Ipak, konjska su kopita visoko podizala tamnosmeđi oblak prašine. To se nije sviđalo ni Jesseju a ni Busteru Rayersonu. Obojica su se neprestano ogledavala. No za njima je ostajala samo pješčana prašina što su je sami uzvitali...

Plave su se stijene sve jasnije ocrtavale u treperavom zraku punom pare. Pri tome je plava boja stijena prelazila u tamnocrnu. Kad su napokon ugledali Aqua Fria Arroyo koja je na tom mjestu bila gotovo četvrt milje široka, ta se široka crna gromada razbila na nebrojene hridine i vrleti koje su oštro i okomito stršile iz pijeska, kao da ih je tamo u neko sivo prađavno doba zabila neka golema šaka. Crvenkastosmeđu ravnici pred njom raspalaro je svojim strmim obalama isušeno korito Aqua Fria Rivera. Korito je bilo stjenovito. Tu i tamo vidjele su se pojedine hridi. Kosturi stabala s kojih je voda skinula koru, ležali su na obalama kao da je netko htio podignuti barikade.

Četiri jahača najprije su potražila mjesto na obali kojim bi se mogli spustiti a da ne silaze s konja, a onda podoše. Konji sami od sebe pojure brže. Očito im se žurilo da što prije stignu u sjenu stijena...

Buster Rayerson ugleda na drugoj obali mjesto prikladno za uspon. Potjera svog dorata, projaše

pokraj Craiga Beldena i Dukea Allisona a onda potjera konja uz blagu strminu. Konj pogrbi leđa boreći se s usponom. Kad se uspeo, Rayerson se okrene u sedlu i podigne ruku.

Tada je prasnuo hitac... Odjeknuo je poput loma nekog štapa i Jesse je u prvi mah povjerovao da je Rayersonov konj kopitom položio neku šuplju granu... No tada je ugledao kako se Rayerson ruši preko jabuke na sedlu.

— Stanite! — vikne i ispali hitac iz vinčesterke. Tane prozuji pokraj glave Craiga Beldena i završi u strmoj obali.

Craig Belden i Duke Allison prestrašeno zaustave konje koji su se i sami uplašili fontane sipkog materijala što ga je tane iskopalo iz obale.

Rayerson okrene konja. Od stijena se začu bijesno puškaranje. Jesse s užasom primijeti da je Rayersona pogodilo još jedno tane...

— Prema jugu, Jesse! — stenjući mu dovikne Rayerson. — Bržel! Prema jugu... koritom...

Jesse potjera svog konja prema Beldenu i Allisonu. Pri tome ispali još jedan hitac iz cijevi. Tane pogodi Beldenov šešir i zabaci mu ga na desno uho. Belden nato podbode konja. Propne se i Allisonov konj, a onda punim trkom pojuri za Beldenom i Rayersonom prema jugu, duž Arroyoa...

Jesse je izjahao iz korita rijeke, toliko da je mogao ustati u stremenima i preko strmine obale pogledati prema stijenama.

Odmah je primijetio jahače... Juri li su u lancu, punim trkom. Revolveri i puške su praskali.

Bilo ih je šest...

Jesse je zauzdao konja i zaokrenuo ga prema obali. Trenutak kasni-

je progovorila je i njegova višćerka.

Jesse je napadač zabacio ruke i ispružio se sa sedla. Preokrenuo se u zrak, a onda nestao u oblaku prašine što ju je uzvitlao njegov konj. Laniac jahača počeo se razmicati. Zatim su napadači zaustavili konje, poskakali iz sedla i potrčali u zaklone...

Pucao je sve do posljednjeg metka u pušci, a onda okrenuo dorata i pojurio za Busterom Rayersonom i zatočenicima.

Rayerson, Belden i Allison zaustavili su se tik uz strminu obale. Dojahali su gotovo jedan do drugoga. Jesse je poklicima potjerao dorata da bi ih sustigao. Još je od njih bio dosta daleko kad primijeti kako se prvi progonitelji spuštaju niz strminu obale, zajedno s konjima. Okrene se u sedlu i zapuca iz revolvera. Iako je udaljenost bila prevelika. Kad je utrošio i zadnji metak iz bubnja, opet potjera konja. U punom galopu nabije pušku i revolver. Pri tome sustigne Rayersona, Beldena i Allisona koji su, kako je sada primijetio, i te kako gonili svoje konje, jer ih je Rayerson držao u šahu.

Buster Rayerson nagne se u sedlu i domahne Jesseju.

— Prema Crvenoj stijeni, mladiću! — dovikne. — Jaši prema Crvenoj stijeni!

Jesse je jurio uz njega, stremen do stremena. Ogorčen i zbunjen istodobno, primijeti da se Rayerson jedva drži u sedlu. Bio je dva puta pogođen i Jesse tek sada primijeti kamo...

— Još malo, Buster! — dovikne drugu. — Skupi se!

Rayerson se nekako uspio nasmiješiti. Zapravo je to bilo posljednje što je Jesse vidio na njemu. Nakon toga se okrenuo u sedlu, opazio kako se približavaju progonitelji, naglo se zaustavio, podignuo pušku i zapucao...

U međuvremenu su Rayerson i zatočenicima izišli iz korita...

Jesse je potjerao konja, a onda je ugledao i mjesto na kojemu su trojica pred njim napustila Arroyo, i to u posljednjem trenutku. Naglo je povukao dorata i potjerao ga uza strminu.

Rayerson, Belden i Allison galopirali su jedan do drugog prema jugu, u smjeru Crvenih stijena.

Jesse pogleda unatrag. Progonitelji su mu ponovno bili za petama. No razmak se ipak nešto povećao.

Jesse okrene dorata i podigne pušku. Njegovi hici još jednom rasprše jahače; prisilio ih je da sjašu i potraže zaklone. Jesse odmah okrene dorata i pojuri...

Rayerson, Craig Belden i Duke Allison nestadoše iza neke gole uzvisine. Jesse podbode konja, sav u brizi za Bustera Rayersona. Dok je jurio vrhom uzvisine, osvrne se. Banditi još uvijek nisu bili napustili korito rijeke. Jedan je jurio srijedom isušena korita za svojim konjem. Dva su jahača tjerala svoje konje oko jedne stijene da mu pomognu.

Jesse doslovno preleti preko uzvisine, spusti se niz nju, a onda se počeo penjati slijedećom. Tada ugleda Dukea Allisona i Craiga Beldena kako se u punom trku vraćaju natrag. Kad su ga otkrili, odmah skrenu u stranu. I Jesse povuče konja u stranu da bi im presjekao put. Pri

tome se uzalud ogledavao za Bustersonom Rayersonom.

— Stoj! Stanite! — poviče Jesse i podigne pušku.

Duke Allison i Craig Belden uvidješe da ne mogu proći pa zaustave konje.

— Gdje je Buster? — gotovo proštenje Jesse.

Glavom preko ramena Craig Belden pokaže stijene.

— Tamo je pao s konja — reče. — Ostavi se toga, Jesse! Milsu ne možeš pobjeći.

Jesse je jahao ravno prema njima. Obojica odmah okrenu konje jer su shvatili da će Jesse i pucati ne poslušaju li njegovu zapovijest...

Spuštenih uzda stajao je dorat Bustera Rayersona u sjeni tek petnaestak metara visoke stijene... Buster Rayerson ležao je poleđice pod jarkim suncem, još uvijek s puškom u ruci, iako je već bio mrtav. Jesse se zaustavi jer tog malog hrabrog čovjeka nije htio ostaviti na tom nemogućem mjestu. No uto preko uzvišice odjekne topot konja njegovih progonitelja. Prasnuše hici. Jesseju preostane jedino da potjera svog konja, jašući tik iza Craiga Beldena i Dukea Allisona.

Prožet upravo bolnim gnjevom tjerao ih je pred sobom prema planini, kako bi se tamo mogli sakriti... premda više nije vidio nikakvu mogućnost za sebe... za svoj život...

* * *

Mils se naslonio na vrat svog iscrpljenog konja i bijesno čekao da ga njegovi sustignu.

— On je gore! — rekao je jedan razbojnik i ispružio ruku. — Tamo gore taj vrh i kladio bih se da nam se smije!

Mils je odmjerio čovjeka gnjevnim pogledom.

— Prokleta si pametan! — zabazao je, a onda se okrenuo Marcu. — Prokletstvo, najviše si zaostao! Jesi li našao trag Franka i ostalih? Ta ipak sam mu zapovjedio da im bude stalno za petama.

— Ništa nisam pronašao! — zadighano je rekao Marco. — Ni ja to ne shvaćam.

Mils se okrene u sedlu.

— Ipak sam nešto vidio! — reče Marco. — Tragovi su dolazili iz Groom Creeka i išli ravno prema stijenama... Samo mnogo dalje na sjeveru... Frank to nije bio...

— Tim! — zaurao je Mils bijesno.

Tim je slegnu ramenima.

— Jedan je mrtav. Znači, pred nama se nalazi samo jedan jedini čovjek... Čemu se uopće zadržavamo? Frank će već stići. A do tada treba da slistimo tog bastarda tamo gore.

— Bastard ovamo, bastard onamo! — progundao je Marco. — Sasvim nam je lijepo potpalio. Jerome je mrtav. Ne smijemo potcijeniti tog kujinog sina, najmanje sada kad mu je uspjelo zamesti trag... iako smo ga pažljivo slijedili...

— Jahao je preko onog stjenovitog zaravanka — reče Tim pomalo prezrivo. — To nije nikakva umjetnost. Pričekaj samo. Tamo ćemo ponovno pronaći njegove tragove... A onda će se lijepo začuditi... taj lukavi gospodin...

I oni krenu dalje.

Bilo je upravo onako kako je Tim predskazao: kad su došli do brda, opet su pronašli tragove...

— Tri jahača! — uskliknuo je Tim. — No, što rekoh! Taj je ba-

stard natjerao Dukea i Craiga tamo gore... Mils! Imamo ga! Pogledaj tragove! Jedan konj šepa! — Široko se nacerio i pogledao Milsa. — Da to nije Craigov rukôpis? On se odlično razumije u slične stvari.

— Da, dobri stari Craig! — reče Mils savršeno zadovoljan. — Dakle, naprijed!

— Dolaze naši! — poviče netko. — Iza nas su!

Svi se okrenuše u sedlima. Za njima se vukao tanki oblak prašine.

— To bi doista mogao biti Frank — reče Marco. — No mogli bi biti i kakvi drugi ljudi...

— Kakvi vražji drugi ljudi? — upita Tim sa prizvukom prijezira u glasu.

— Recimo, ljudi iz Prescottta — reče Marco. — Zašto ne?

— Pa dobro, potražimo zaklon! — reče Tim i ispljune.

Mils potvrdno kimne glavom, no ostane u sedlu i kad su drugi već povelili konje u stranu.

Nakon pet minuta iz prašine i pare izniknu očekivani jahači. Deset minuta kasnije već se moglo prepoznati Franka i ostale. Razbojnici ponovno priđoše konjima i uzjahaše...

Nedugo nakon toga Frank i njegovi zaustave se ispred Milsa.

— Prilično smo dugo čekali na vas! — pozdravi ih Mils prigovarajući.

— Prije svega na stijenama, gdje smo te bastarde već imali u šaci... No nije nas bilo dovoljno da im odsječemo put prema jugu...

— Već u početku smo previše otpustili laso — branio se Frank. — Naprosto ih više nismo mogli pronaći... No zapazili smo petoricu ljudi iz Prescottta koji su očito namjerava-

li sustići te momke... No, i oni su ih uzalud tražili.

— U redu! — progundao je Mils. — Neka samo traže sve dok ne pocrne na tom lijepom suncu... Znamo gdje su Duke i Craig! Jednog iz njihove pratnje već smo slistili. Prema tome, sada imamo posla samo još s jednim čovjekom. Momak se sakrio s Craigom i Dukeom tamo gore... Dođite! Inače će oni gore pustiti korijenje i kasnije se tužiti zbog toga...

I razbojnici krenuše slijedeći tragove trojice jahača koji su ih sasvim jasno vodili brdskom stazom.

Sat kasnije bili su na cilju: Blokovi stijena zatvorili su im put, tako da su dalje mogli samo pješice. Pokraj jedne udubine u stijeni, pola puškometa pred sobom, ugledaše tri konja...

Mils sjaši i zapovjedi da konje odvedu u zaklon.

— Pripremite se! — zareži. — Odmah ćemo napasti!

— Mils, onaj bi momak mogao ubiti Dukea i Craiga ako ga previše pritisnemo — reče Marco.

Mils ga pogleda.

— To bi možda ti uradio... mislim, u njegovu položaju... No, budi bez brige! Ono je čovjek od zakona... Bilo bi to ubojstvo, Marco! Sasvim jednostavno ubojstvo!...

— Ne znam! — uzvratit će Marco i rastegne lice. — Da bi spasio život, i čovjek od zakona je u stanju učiniti svašta...

— Što je, Mils? — usklikne Tim prišavši mu. — Hoćemo li mu odmah potpiliti zube ili ćemo pokušati na fini način?

— Nipošto! — zareži Mils. — Nećemo se ni u što upuštati. Odmah ćemo napasti. Tko prvi stigne gore,

za njega je Prescott otvoreni grad... pogotovu što se tiče djevojaka u salunu... Mislim da to nešto vrijedi, zar ne?

Crte na Timovu licu odjednom se ukoče. Kao da je u trenu porastao za cijeli palac.

— Stignem li ja prvi gore, nitko neće smjeti taknuti plavuše...

I on potrči s koltom u ruci...

Ostali su razbojnici neko vrijeme iznenađeno gledali za njim, a onda i oni krenuše s puškama spremnim na paljbu...

IX

— Eto, već su ovdje! Odmah će ovamo! — vikne Duke Allison kad je opazio kako se njegovi drugovi penju uzbrdo u širokom lancu.

— Tim ispred sviju! — suho reče Craig Belden i okrene se Jesseju Rickeru. — To je kraj, Jesse! Uistinu, sad je gotovo...

— Spustite glave — reče Jesse, a onda zapuca. Opalio je nasumce kako bi upozorio ljude.

Dolje su prihvatili upozorenje i pobrzali u zaklone. Nestali su gotovo u trenu. Nekoliko je sekundi potrajala tišina a onda se začuje paklenska vatra. Praskali su koltovi, puške. Paljba je trajala nekoliko minuta. A tada Jesse primijeti kako razbojnici jedan po jedan ustaju i potrčavaju uzbrdo.

Jesse neko vrijeme pričekao a onda zapuca i pogodi! Jedan se razbojnik naglo zaustavi, zabaci ruke uvis, ispusti pušku, padne, pa se skotrlja do konja.

Divlja paljba bijaše odgovor.

No kako je divlje započela, tako je naglo i prestala. Jesse je podignuo glavu i pogledao dolje. Oblaci barutnog dima povlačili su se između kamenja i stijena i polako lelujali prema zapadu. Blagi povjetarac nije imao dovoljno snage da ih od-

mah rasprši. Njegov pritisak nije bio dovoljan niti da se pokrenu grančice na grmlju i stablima, raslinju što je okruživalo udubinu u stijeni.

Jesse, ubaci nekoliko metaka u pušku, ne ispuštajući pri tome iz vida ni napadače a ni zatočenike.

Duke Allison i Craig Belden su stezljivo su se nasmijali. Ležali su iza ruba stijene, iza koje su potražili zaklon. Sasvim su se privinili uz tlo. Bili su od glave do pete pokriveni prašinom i mokri od znoja. Kosa im je u čupercima visjela niz čela. I Jesseja je pekao znoj. Na usnama je osjećao njegov slankasti okus, te je pretpostavljao da ne izgleda ni malo drugačije od svoja dva zatočenika.

— Iz te rupe više nećeš izići — zadovoljno reče Craig Belden. — Za Milsa je to upravo tipično! On će ti najprije podgrijati pakao, a onda još jednom napasti... i to onda kad ti preostane svega nekoliko metaka...

— Vjerujem da je taj tvrdoglavi šerif već pri kraju s mecima — podrugljivo će Duke Allison.

Jesse je šutio. A što će reći? Da je izgubljen, znao je već odavna. Ipak, nije izgubio svoju srdanost.

Ispunila ga je duboka odlučnost da se razbojnicima suprotstavi do posljednje kapi krvi.

— Zašto konačno ne odustaneš, Jesse — upita Craig Belden, umiješavši se tim pitanjem u Jessejeve misli. — Doista nema smisla da ovdje pogineš. Shvati to! Tvoja smrt neće ništa izmijeniti. Daj ključeve od lisica a ja ću ti omogućiti da se jednostavno izgubiš. Mogu utjecati na Milsa.

— U najmanju ruku ostat ćete na životu! A to je ipak nešto — nadođa Duke Allison potvrdno kimnuvši glavom.

Jesse se opet malo uspravi i pogleda prema konjima što su se nalazili nepunih petnaestak metara daleko od njih. Životinje su bile prilično iscrpljene. Jedna je šepala... Povrh toga, dok bi stigao do njih, vjerojatno bi ga pogodili, i to ne samo jednom... Ne, nema mu više spasa! Natjerao je mak na konac, našao se na rubu potpunog ništavila...

Odjednom je odozdo začuo neki šum. Odmah prinese pušku k rameu. Pa ipak, dolje se između gromada stijena mogla zapaziti samo sjena jednog čovjeka.

Duke Allison i Craig Belden također su čuli taj šum. Craig Belden se podigne na koljena.

— Mils! — poviče glasno. — Mils, zašto ne dolazite? Ta napadni već jednom!

Jesse uperi pušku u njega.

Craig se spusti gledajući mu ravno u oči.

— Craig! — začuje se odozgo. — Taj luđak treba da se konačno preda!

Cijav Jessejeve puške nije promijenila smjer. U Jessejevim očima

kao da uopće nije bilo svjetla... Craig Belden stresao se od tog pogleda, a onda nešto progutao.

— Čuješ li, Jesse — prošaptao je. — To je bio Mils. — On će ti poštediti život.

Jessejevo lice nalikovalo je na masku od siva kamena.

Craig Belden se ponovno malo pridigne.

— Mils! — krikne u panici, iako se on i Duke Allison više nisu morali ničega bojati. Možda je postojala samo opasnost da ih pogodi koje zalutalo tane.

Krik Craiga Beldena dugo se zadržao u zraku. Jesse je spustio cijev puške i okrenuo se. Slijedeći svoj divlji nagon uspravi se i pritisne pušku o bok.

— Dođite ovamo! — poviče. — Dođite ovamo, svi! — Malo se sagne i okrene kako bi pronašao cilj. Pri tome je malo uvukao prsa, jer je očekivao da će ga u idućem trenutku pogoditi.

Ipak, ništa se nije dogodilo. Ništa nije narušilo tišinu. Razbojnici kao da su nestali ili se raspršili poput oblačića barutnog dima u vrućem zraku.

Iznenaden, Jesse se spusti na koljena. Odjednom je u njemu nestalo gnjeva. Craig Belden i Duke Allison pogledali su se bez razumijevanja, a onda napregnuto ispružili vratove. Još su se uvijek nadali da će se pomoćnik šerifa iz Prescottta opružiti pod vatrom njihovih drugova. Ništa se ne pomakne, nije se mogao osjetiti ni čuh lahora...

Jessejevi prsti stegnuli se se oko vinčesterke, u kojoj je još bilo točno šest metaka. Da, on je to znao. Municiju za kolt ispucao je još u početku. Pogledao je dolje, no osje-

ćao se bespomoćno; čak je bio zbunjeno.

Uto opazi kako se uspinje neki mali žilavi čovuljak. Koliko je Jesse vidio, bio je bez oružja, a i ruke je podignuo uvis da bi to još više naglasio.

— To je Tim! — prostenjao je Duke Allison. Craig Belden je šutio.

Jesse spusti pušku i pričekao. A onda trgne oružje upravo munjevitom brzinom i opali.

— Stani! — zagrmio je. — Dovoljno si blizu!

Tim zastane i pogleda ga napola stisnutih očiju.

— Mister! — dovikne. — Nemate nikakva izlaza... Craig! Duke! Ima li on još vode?

— Nema! — zagrmi Duke. — On ima...

Jesse se naglo okrene i čvrstim udarcem obori Dukea Allisona na tlo.

— Nosite se do vraga! — razdraženo vikne dolje. — Još ću dugo izdržati ovdje!

— Ti si lud! — tiho reče Craig Belden.

Jesse je zurio u njega.

— Taj je čovjek Milsov najveći pouzdanik — reče Craig Belden. — Pogodi se s njime! Brže! To je jedinstvena prilika. Odbiješ li ih, napast će. No onda više ne možeš od Milsa očekivati nikakvu milost. Ubit će te i objesiti tvoju kožu na prvi kolac. Možeš biti sasvim siguran u to!

Jesse pogleda dolje, nacilja i ispaljivši Timu hitac pred noge.

— Dodite? Čekam vas! — povikne pun besmislenog bijesa.

Tim odskoči i baci se u zaklon. Onda je neko vrijeme vladala tišina.

Na... No nekoliko trenutaka kasnije razbojnici prihvatiše Jessejev izazov... počеше prilaziti. Craig Belden je to i čekao. Munjevit se podigne i baci na Jesseja koji je upravo podignuo pušku i naciljao.

I Duke Allison napadne Jesseja. Da ga ne bi pogodilo tane vlastitih drugova, prignuo se i bacio na šerifova pomoćnika, daleko ispruženih vezanih šaka.

Jesse podigne pušku i okrene je sa zamahom. Kundakom pogodi Craiga, a udarcem noge zaustavi Dukea Allisona u skoku i odbaci ga prema stijeni. Obojica za tren ostanu bez svijesti.

Jesse ponovno podigne pušku na rame i zauzme zaklon. A onda zapuca. Opali samo jednom. No tane pogodi. Smrt još jednog razbojnika natjera ostale u zaklon.

Opet zavlada mir.

Jesse obriše prašinu i znoj s lica. Odloži pušku i pogleda Dukea Allisona i Craiga Belden. Upravo su bili došli k svijesti. Craig ga mračno pogleda.

— Ništa ti to neće koristiti — reče sasvim bezvoljnim glasom. — Nemaš više mnogo municije. Vode uopće nemaš. A Mils to zna. On je čovjek koji može čekati.

Jesse je znao da je Craig u pravu. Znao je to i te kako dobro! Ipak, nije to htio priznati ni samome sebi.

— Samo smo prisiljeni da napustimo konje — reče i pokretom glave pokaže prema stijenama. — No možemo i pješice. To nam je, doduše, slaba strana. Ali imamo i prednost u tome što nas i Mils mora slijediti pješice.

— Polomit ćemo vratove — nas-
mije se Duke Allison.

I njemu je Jesse morao dati za
pravo.

— Pričekajte samo!

— Vjeruješ da si tvrd čovjek —
reče Craig Belden — čovjek koji
jednom započetu stvar želi privesti
kraju. No ti nisi taj. Ti si naprosto
glupan. I to je sve!

— Mils će mu već pokazati —
reče Duke Allison.

Jesse se okrene i pogleda dolje.
No ne opazi ni jednog razbojnika;
po svemu sudeći, savjetovali su se
kako da ga namame a pri tome ne
pretrpe gubitke.

Vrijeme je prolazilo. Što se Jesse-
ja tiče... nipošto dovoljno brzo! Jer,
on je žudio za tamom, ne znajući pri
tome hoće li mu ona pomoći ili će
to biti prednost za njegove neprija-
telje.

* * *

Stari Marc Ricker zaustavi konja
i napeto oslušne. I ostali se zausta-
ve pokraj njega, a onda ga pogleda-
ju jer se više ništa nije čulo.

— Bilj su to hici — reče njegov
najstariji sin. — Možda ga banditi
već imaju. Mislím, šefe, da moramo
postupati prokleto spretno, ne želi-
mo li ugroziti Jesseja.

— Dotle zacijelo još nismo došli!
— progundá Marc Ricker. — Prije
bih rekao da Jesse negdje sjedi i ne
može dalje. A možda ni neće...

— On zna da su svi razbojnici
ispod njega — reče Jack, jedan od
kauboja. — Do vraga, zašto zatoče-
nike ne prepusti njihovoj sudbini i
ne odjaši dalje! Odmamio je bagru
od grada. Više nije ni potrebno!

— Za mog brata i nas stočare to
ne bi bilo nikakvo rješenje — reče
Tom. — Ti bi se kujini sinovi zacije-
lo uskoro vratili, to je sasvim sigurno...
Pođimo dalje, šefe!

— Taj Webster! — bijesno prosik-
će Marc Ricker. — Mogao bih ga ubi-
ti! Ako su razbojnici doista natjera-
li Jesseja u škipac, za nas će to
biti mogućnost da najzad uništimo
to leglo. No... samo smo petorica!...

— Baš nas briga za razbojнике! —
reče Neil koji je za Rickerove jahao
sve otkako su stekli ranč ispred gra-
da. On je bio i jedini kauboj koji je
gazdi govorio ti. — Radi se samo o
tvom mladiću. Samo je on za nas
važan. I što ako ti bastardi kasnije
navrate u Prescott! Tada će biti
drugo vrijeme. Mi smo sada ovdje
da bismo izvukli Jesseja...

Opet se začula pucnjava. Ljudi su
ispružili vratove. Gotovo istodobno
za njihovim leđima odjekne topot
kopita. Marc Ricker naglo okrene
konja i povuče vinčesterku.

— Flint! — zagrmi u idućem tren-
nutku. — Hush! Flint Pitt, stara
kućo!

Trojica jahača u punom trku pro-
jure pokraj posljednje stijene, zau-
stave konje i redom poskaču iz sed-
la.

Marc Ricker pođe u susret svojim
sinovima i starom kauboju.

— Mladiću, Flint! — prostenje
dirnuto. — Vratio si se!

— Dakako, šefe! — nasmije se
Flint. — Tu sam! Hush i Pitt nisu
se dali zadržati. Jeste li pronašli tra-
gove?

Marc Ricker pokaže prema stjeno-
vitom masivu otkuda su se čuli
hici.

— Tu gore, Flint! Ti bastardi ops-
jedaju Jesseja. Dođite! Za priču će

biti vremena i kasnije. Kaži mi samo, jeste li dobro prodali konje?

— Po staroj cijeni! — reče Flint.

A onda pojuriše. Stremen do streмена, zbijeni u grupu, jahali su brdskom stazom koja je vodila u stjenoviti labirint.

Nije potrajalo dugo i oni ugledaše konje. Odmah nakon toga zasuše ih razbojnički meci.

— Sjašite! — zagrmí Marc Ricker. — Hush, pobrini se za konje!

Dok je iskakao iz sedla, začuo je odozgo prasak puške, pa pogleda u tom smjeru. Ugleda rijetki oblačić barutnog dima, a nedaleko i tri konja. Sada je znao da je Jesse gore.

Pošto se skotrljao u zaklon do Toma, pokaže prema stjenovitu visu.

— Jesse je gore! — povikne. — Mislim da smo došli u pravi trenutak.

Tom je samo kimnuo i nastavio pucati. A — onda je zapucao i Marc Ricker. Kad su banditi obustavili paljbu, znao je da ima posla s desetericom ljudi.

Dotrči Flint pa se baci potrbuške među njih.

— Što ćemo, oče? Premalo nas je da bismo Jesseja izvukli odozgo. Razbojnici se sada osjećaju kao da smo ih pritislili o stijenu...

Marc Ricker spusti pušku na tlo, uspravi se na koljena i raskopča pojas s revolverom.

— Oče! — prostenje Tom.

— Ono stoke što su nam je kradljivci oteli, nije nas uništilo — reče Marc Ricker. — Mislim da zbog toga nitko od nas ne bi smio poginuti, najmanje koji od naših kaubojá. — Pojas s revolverom dobaci Flin-

tu, nasloni se trbuhom na stijenu iza koje su ležali i proviri iza njenog ruba.

— I? — zanimao se Flint.

Marc Ricker pogleda sina.

— Htio bih objasniti razbojnicima da nam je samo do Jesseja. Neka im budu njegovi zatočenici!

— U to se Jesse neće upustiti dok je živ — zamišljeno reče Flint.

— Jesam li njegov otac ili nisam? — zagrmí Marc Ricker.

— Jesse je šerif! — podsjeti ga Tom.

— To nije ništa strašnoga! — grakne Marc Ricker.

— Shvati! — nadoda Flint. — Jesse se ne može upuštati u tvoju trgovinu kravama. Pa ni u slučaju da razbojnici pristanu! On je čovjek od zakona!

— Ni ja ne mislim drugačije — prasne Marc Ricker.

— Ne budi tako krut, oče! — uzruja se Tom i podigne glas. — Jesse neće nikada predati zatočenike.

— Jesse uopće nije važan! — zareži Marc Ricker. — Tamo gore je potreban čovjek koji će postrjeljati razbojнике ukoliko se nitkovi ne povuku. Jesse to ne može učiniti. Dakle, uradit ću to ja! Kad stignem gore, vi se razvucite, tako da vas ti bastardi ne mogu dohvatiti i da biste ih dobro zaokupili. To je zapovijest!... Dakle, razvucite se, jer kad ja stignem gore, ostat ćete sami na stazi.

Flint i Tom zbunjeno ga pogledaše.

— Oče... no to je proketo pogibeljno!

— Znae što vam je činiti! — reče Marc Ricker i oprezno se uspravi. Zatim skine šešir i počeo njime mahati. — Hej, vi tamo! — zagr-

mi. — Tko je u vas gazda? Želim govoriti s njime!

— A tko ti je rekao da su ona dva momka gore toliko vrijedna razbojnicima da će pred tobom leći u prašinu? — propišti Flint.

— Zar bi inače bili ovdje? — naceri se Marc Ricker. — Prokleta im je stalo do njih... A sada me ostavite u miru!

— Tko ste vi? — vikne netko s razbojničke strane. — Jeste li vi šerif Roover?

Marc Ricker razvuče lice.

— Ja sam Ricker! — zagrmi. — Stari Marc Ricker!

— Dodite!

Marc Ricker se okrene svojim sinovima.

— Pričekajte dok ne stignem Jesseja. A onda... Rekao sam već... Jeste li razumjeli?

Zatim se Marc Ricker uspravi, iziđe iza stijene i polagano pođe prema položaju razbojnika. Nitko mu ne pođe u susret. Tek kad je stigao do klanca, ugleda poglele razbojnice. Tada mu priđu dva bandita, pretraže ga da ne bi imao oružje, a onda ga odvedu u stranu gdje je između gromada kamenja stajao visoki, snažni čovjek. Gromade su ga štitile sa svih strana.

— Ja sam Mils — reče. — Što želite?

— Zovem se Ricker! — uzvratir ančer. — Marc Ricker! Onaj šerif gore je moj sin.

— Nije naročito razuman taj vaš mladić — reče Mils.

— Znam! — uzvratir Marc Ricker. — Još kao dječaka morao sam ga češće povlačiti za uši negoli ostale. Propustite me k njemu, kako bih mogao s njim porazgovoriti. Vaše ljude možete imati za tri minute.

Mils pogleda gore. A onda mu se pogled vrati Marcu Rickeru.

— Zapravo, sasvim mi je dovoljno što ste vi ovdje — reče i razvuče lice. — Stavim li vam nož pod vrat, šerif će se odmah smekšati.

— Ne kažite to dva puta! — reče Marc Ricker trznuvši ramenima. Mladić je šerif. On shvaća svoj posao prokleta ozbiljno.

— Sve ima svojih granica!

— Shvaćam da morate tako računati. No ja nisam ovdje sam!

— Tamo odakle ste došli leže još šestorica!

— Točno! — uzvratir Marc Ricker. — Ali ne zaboravite da se morate vraćati upravo onuda... Naravno, vi ćete proći. Jedino, iz tog ćete se kotla izvući samo s jednim okom i prilično očerupan... To vam mogu zajamčiti... Zar bi to bilo vrijedno moje glave?

— Mudar ste čovjek koji o svemu točno promišlja — smješкао se Mils.

— Eto, tako stoje stvari — suho odvrati Marc Ricker.

— Dobro! Idite! Porazgovorite s vašim mladićem! No ne nadajte se da ćete me prevariti. Kad stignete gore, vrijeme počinje teći... Tri minute...

— Pristajem! — uzvratir Marc Ricker te se okrene.

— Zadržimo li staroga, Mils, situacija će biti u našim rukama — reče jedan od bandita.

Mils odmahne.

Marc Ricker se još jednom okrene. Mils mu tada kimne glavom i on krene.

Pošto je napustio zaklon, Marc Ricker se počne uspinjati. Zatim se zaustavi i vikne:

— Hej, Jesse! Ja sam to! Dolazim k tebi!

— Oče! — javi se Jesse.

Marc Ricker se kratko osvrne, a onda ponovno krene. Sav mokar od znoja i gotovo bez daha dođe do Jessejeva položaja. Jesse mu pomogne preko ruba stijene, a onda se Marc Ricker sav iscrpljen spusti na tlo.

Jesse, Duke Allison i Craig Belden napeto su ga promatrali.

— Što si ugovorio s Milsom? — zlovoljno ga upita Jesse.

— Propustio me ovamo, kako bih te nagovorio da mu izručiš zatočeničke — reče Marc Ricker mladiću. — Imaš tri minute vremena.

— Kako si se mogao upustiti u to? — sikne Jesse.

Craig Belden i Duke Allison opušteno se nacere.

— Tvoj je otac vrlo razuman čovjek — reče Craig Belden.

Marc Ricker ispruži ruku za Jessejevom puškom.

— Daj mi oružje.

Jessejeve oči odjednom se suze u uske proreze.

— Što to znači, oče? Osim toga, imam još samo dva metka.

— Svejedno! — naceri se Marc Ricker i posegne u džep hlača. — Nisam mogao ponijeti oružje, ali meci su tu!

Jesse mu pruži oružje. Marc Ricker napuni vinčesterku, a onda je uperi u svog sina.

— Rekao sam Milsu da će za tri minute dobiti te dvije ptičice — zakriješti Marc Ricker. — No ništa nisam rekao hoćemo li mu ih dati mrtve ili žive. Izručit ćemo ih mrtve, ukoliko se odmah ne povuče. Budući da ti kao šerif, ne možeš tako postupiti, došao sam ovamo.

Samo zato! I ustrijelit ću te nitkove, budi sasvim siguran.

— To ne mogu dopustiti!

Craig Belden i Duke Allison krdom izmijene pogleda.

— Sada ja ovdje zapovijedam! — prasne Marc Ricker. — Ti, tamo! — reče i pokaže puškom prema Dukeu Allisonu.

— Spusti se malo dolje i kaži to Milsu. Primijetim li da pomišljaš na bijeg, odmah ćeš dobiti tane u leđa!

Marc Ricker ustane i nasloni vinčesterku uz stijenu.

— Oče, to je protuzakonito! — bijesno se usprotivi Jesse.

— Ne miješaj se, žutokljunče! — zagrmí Marc Ricker. — Ja sam preuzeo zapovjedništvo. Ne budeš li razuman, opalit ću te puškom po glavi.

Jesse se baci da bi ocu oduzeo pušku. Međutim, Marc Ricker je računao s time. Povrh toga, htio je učiniti dojam na Dukea Allisona. Dopustio je Jesseju da mu se sasvim približi, a onda munjevito zamahne oružjem.

Jesse odleti do stijene i tamo ostane ležati.

— Bježi, kujin sine! — propišti Marc Ricker. — Nadam se da znaš što ćeš reći Milsu. No pri tome ostani ispred puške. Ja nisam šerif. Pucat ću!

Duke Allison se oklijevajući podigne, pogleda najprije Craiga Beldena, a onda pušku.

— Tri minute su prošle! — začuje se odozdo.

— Da! — zagrmí Marc Ricker. — Prvi čovjek dolazi! Naprijed!

Duke Allison se polako verao preko ruba stijena.

— Vratit ćeš se! — zaprijeti Marc Ricker. — Ne zaboravi to!

Duke Allison se ogleda, još jednom pogleda Marca Rickera, a onda i Craiga Beldena.

Zatim sasvim pređe preko ruba stijene i poče silaziti.

Marc Ricker nasloni vinčesterku na rame i nacilja njegova leđa.

Duke Allison se osmjeli sići samo deset stopa. A onda zastane.

— Mils! — povikne. — Mils, taj stari je vrag u ljudskoj prilici. Ubit će nas ukoliko se ne povučeš!

X

Mils razvuče lice. Marco i Frank pogledaše ga zbunjeno. Tim se pojavio sa strane i opsuje.

— Taj bastard! Taj prokleti stari bastard!

Milsovo se lice odjednom sasvim skruti.

— Zar ćeš se doista baciti na koljena pred tim nitkovom? — upita Tim.

— A što bi ti uradio na mom mjestu? — zareži Mils pogledavši ga oštro. — Craig je moj prijatelj! Ne zaboravi to!

Tim nije imao spreman odgovor. Umjesto toga potrči, baci se preko jedne stijene, povuče pušku k ramenu i zapuca.

Duke Allison zabaci ruke, padne kao vreća, te se skotrlja niz obronak. Zaustavio se tek na nekoj kamenjoj gromadi.

Tim se vrati i odloži pušku.

— Sada je tim bastardima poznata naša odluka! — zareži i pogleda Milsa. — Napadnimo! Uхватimo li staroga, porazgovorit ćemo s njime sasvim nasamu.

Mils je neko vrijeme zbunjeno zurio u Tima. Onda ipak odmahne svojim ljudima.

— Napadnimo! — zagrmi. — Naprijed! Krenite gore i starog mi Rickera dovucite za kosu!

Tim htjede potrčati. Međutim, ostali su mirovali. Svi su poglede uprli u Milsa.

— Ne bismo li radije razmislili o nečem drugom? Ovako ćemo brzopleto ubiti i Craiga Beldena! — oporo reče Marco i zajedljivo pogleda Tima.

Mils je kipio od bijesa. Naglo se okrenuo i gotovo zapucao u Marca. No ipak, na vrijeme se svladao.

— I za nama se nalaze ljudi! — podsjeti ga Marco. — Zacijelo prijatelji staroga Rickera... Ostavi onog luđaka gore! Uхватimo li samo jednu od tih ptičica, on će zacijelo sasvim dobrovoljno i četveronoške sići do nas.

Mils duboko uzdahne te se ogleda. I ostali su se okretali i pogledali dolje, gdje su ležali ljudi s kojima je dojahao stari Ricker.

— Mils! Mister Mils! — začuo je odozgo duboki glas Marca Rickera. — Vrijeme je prošlo. Ne povučete li se, ustrijelit ćemo Craiga Beldena.

— Pristani na to? — brzo će Marco. — Naprijed! Pojašimo konje! Kaži mu barem!

— Postupimo li tako, onda je Duke Allison poginuo ni zašto! — zareži Tim koji je još uvijek bio za otvoreni napad.

Mils ga pogleda svojim tamnim očima.

— To je tvoj problem, Time — reče i zakorači.

— Ricker! Čujete li me? — zaura-la Mils.

— Da, čujem vas! — odgovori Marc Ricker. — Ali samo brže, jer Craig Belden inače neće dugo živjeti!

— Pobijedili ste! — dovikne Mils. — Povlačimo se. Odjahat ćemo u ravnicu i tamo pričekati Craiga Beldena.

Marc Ricker opali hitac u zrak.

— Pristajem! — zagrmi odozgo.

Mils se okrene svojim ljudima.

— Naprijed! Dvojica neka pođu do konja i sedla. Marco, Frank, Tim... pokušajte prići nitkovima s leđa. Sada nas jamačno neće ispuštati iz vida... promatrat će naše konje... Iskoristite to! No ne zaboravite staroga gore. Oči su u njega kao u risa... Zamijeti li vas, neće oklijevati...

Marco, Frank i Tim udalje se pužući potrbuške. Mils s ostalima krene prema konjima...

... \

— Zar mi ne bismo morali nestati? — upita Hush svoju braću. — Oni se povlače i moraju proći ovuda.

Tom gurne njegovu glavu u zaklon.

— Flint, nitkovi nešto snuju. Točno sam vidio da je jedan od njih ustrijelio Dukea Allisona.

Flint je netremice promatrao razbojнике što su se okupili pokraj svojih konja. Sedlali su ih. To je bilo sasvim očito.

— Neka sam vrug zna! — prošapće. — No ja bih rekao da će biti najbolje ako se povučemo. Hush! Otpuži preko do Pitta. Svi na konje! Naprijed!

Hush otpuže poput zmiје. Kad su ostali ustali i prignuti potrčali prema konjima, Flint i Tom se usprave. Tamo preko razbojnici su uzjahivali konje.

Tada odjednom odozgo prasne hitac. Otac je nešto vikao. No nitko ga nije mogao razumjeti.

— Misli li on na nas? — zlovoljno upita Tom.

— Dođi! Odjahat ćemo oдавде! — reče Flint slēgnuvši ramenima.

— Vi ćete ostati ovdje! — zagrmi iza njihovih leđa.

Braća se pogledaše. Samo djelić sekunde. A onda se obojica bace u stranu. Svaki od njih u svom smjeru. Tada odjeknu hici; jer, u pola skoka, braća su zapucala na trojicu razbojnika što su se pojavili iza njihovih leđa.

Zapucaše i razbojnici. Ipak, samo je jedan od njih pogodio, i to Toma. I to je bilo sve. Pošto su Flint i Tom odletjeli u stranu, Hush, Pitt i kauboji mogli su otvoriti vatru. Odjeknule su tri salve, a hici pritisnuli napadače uz tlo. Dvojica su bila teško ranjena.

Flint skoči i potrči za banditom koji je pokušao umaknuti između grmlja i blokova stijena. Sustigne ga i skoči mu na leđa. Dok su se njih dvojica valjala u pijesku, ponovno odjekne paljba iz pušaka. Do Flintovih ušiju dopre topot kopita.

KWIZ

• križaljke • testovi • rebusi
• ljubavne i krimi priče • šale

**izlazi svake
druge srijede**

40 STRANA - 3 DINARA

Zbaci bandita sa sebe i podigne kolt.

— Pomakneš li se, bit ćeš mrtav! — zaprijeti.

Bandit se podigne na koljena, a onda podigne i ruke.

Flint se osvrne. Razbojnici su poskakali s konja i napali braću i kauboje. Flint dohvati bandita za ovratnik i odgura ga sve do mjesta gdje su koji trenutak ranije tri razbojnika iznenadila Toma a i njega. Tom je ležao na starom mjestu i pucao, iako mu je ruka krvarila. Flint gurne bandita k tlu i zauzme zaklon pokraj svog brata.

Hush, Pitt i trojica kaubojica ležali su u udubini ispred konja i pucali u plotunima. Onda su odjednom ustali i potrčali od zaklona do zaklona, stalno naprijed.

Sada se i Flint uspravi.

— Pripazi mi na ovog momka! — došapne bratu i potrči. Puška mu je bila o boku.

Razbojnici su se morali povući. Rickerovi i njihovi kauboji odbacili su ih prema jugu. Sada više nisu mogli do svojih konja. Onemogućili su ih u tome Flint i Hush koji su potrčali oko jednog kamenog bloka, na sve četiri propuzali kroz pijesak i zauzeli položaj među konjima bande. Njihovi hici sve su dalje tjerali razbojnike...

Odjednom je sve utihnulo. Banditi su pronašli neki zaklon i tu se smirili. Rickerovi i njihovi kauboji ležali su koju stotinu metara dalje zaštićeni grmljem i stijenjem visokim poput čovjeka.

Tom je sa zarobljenikom pošao za njima i u pognutom se položaju približio stijeni za kojom su ležali Hush i Flint.

— Neka siđu otac i Jesse! — dovikne Flint Hushu. Zatim preuzme zarobljenika od Toma, natjera ga da se spusti na koljena, a onda pregleda brata.

Toma je tane samo okrnulo. No izgubio je mnogo krvi. Blijed i iscrpljen naslonio se na stijenu.

Marc Ricker, Jesse i Craig Bel-den već su silazili, jer su sa svog mjesta vidjeli sve. Marc Ricker je vodio zarobljenika, dok je Jesse preuzeo konje.

— Sada možemo nestati — reče Flint pošto su Jesse i otac stigli do njega. — Momci leže tamo preko na suncu i proznojavaju krv i vodu, jer mi imamo njihove konje. Proći će prilično vremena prije nego se ponovno jave.

Međutim Marc Ricker je mislio drugačije. Uzeo je od Husha pojas s revolverom, vratio Jesseju njegovu pušku, a onda bez riječi potrčao prema razbojnicima.

— Oče! — zauriao je Jesse.

Flint ispruži ruku i dotakne Jesseju rame.

— Ostavi ga, Jesse, on zna što radi...

...

— Nudim vam posljednji posao, Mils — reče Marc Ricker zastavši pred položajem razbojnika.

— Prokleta ste hrabri! — rugao se Mils. — Samo pokret moje ruke i više nećete reći ni riječi.

— Vaši ljudi neće biti tako glupi, Mils — uzvрати Marc Ricker. — Sasvim točno znadu da to nitko od njih ne bi preživio... Ne, Mils! Ništa se više neće dogoditi... Dođite sa mnom, i vaši ljudi mogu odjahati kamo im duša želi...

Razbojnici su šutke zurili u starca.

— Zar to nije dobra ponuda? — smješкао se Marc Ricker. — Mislim da uopće nemate izbora. Sada smo mi nadmoćni. Ne dođe li Mils, najprije ćemo vas izgladnjeti. Nakon toga ćete svi u Tuscon, u zatvor. Bez iznimke!

— Imamo li vašu riječ? — promuklo vikne jedan.

— Dakako! — uzvratila Marc Ricker kimnuvši glavom.

Međutim, Mils nije pristajao. Naglo je ustao, podignuo pušku i opalio u Marca Rickera.

No starac je bio brži. Bacio se potrbuške, izvukao kolt i opalio četiri puta. Mils je bio gotov. No bitka time nije bila završena. Odluka još nije pala. Iako mrtav, Mils je postigao cilj. Jer, nakon njegova hica, sinovi Marca Rickera i kauboji žestoko su napali razbojнике.

A ovi su se sada branili žilavo i ogorčeno. Bitka je potrajala pun sat, a onda su se i posljednji razbojnici predali.

Marc Ricker i Jesse povelili su zarobljenike konjima.

Flint i Hush doveli su Toma. Pitt im je mahnuo da priđu a onda poslao Husha po svoj torbák u kojemu su se nalazili pivo i jedna boca viskija. Kad se Hush vratio, Pitt je Tomu najprije pružio viski, a onda ga previo.

Nedugo nakon toga vratili su se i ostali. Neil i Jack vodili su još jednog zarobljenika.

Kad ih je Pitt ugledao, jednom je rukom podignuo šešir, a drugom prošao kroz rijetku kosu.

— Ima li okolo još toga blaga?

— Sad su svi — reče Neil. — Trojica su pobjegla. A ostali leže

tamo... Jack, pogledaj gdje bismo mogli iskopati grob, inače ćemo se morati uspeti gore i zatrpati ih kamenjem.

Nakon jednog sata bili su spremni za pokret.

— Jesse, Hush, Flint i Tom jahat će sa mnom u Tuscon — reče Marc Ricker. — Pitt, ti ćeš ostale povesti natrag. Odjaši najprije do Bustera Rayersona i pokopaj ga kako se pristoji. Posjeti i njegovog brata u gradu. Kaži mu da ćemo Jesse i ja svratiti prilikom povratka i da se grad više ne mora bojati razbojnika... Pobjegle nitkove zacijelo više nikada nećemo vidjeti.

Oprostiše se i krenuše...

Četiri dana kasnije stigli su Marc Ricker, njegovi sinovi i zarobljenici u Tuscon. Craig Belden i ostali nisu čitavim putem prozborili ni riječi. Ni u šerifovu uredu u Tusconu nisu se ponašali drugačije. Sjahali su s konja i bez riječi ušli u zgradu, praćeni Jessejem koji se već za desetak minuta ponovno pojavio napolu s nekim papirom u ruci.

— Što to imaš? — upita ga Marc Ricker.

Jesse razdere papir na male komadiće koje baci u prašinu.

— Potvrdu da sam Craiga Belde-
na i ostale izručio žive...

Marc Ricker, Tom, Hush i Flint ispitujući su pogledali Jesseja.

— Pa to ipak nisi smio razderati — reče Marc Ricker naboravši čelo.

— Htio bih sve što prije zaboraviti — umorno se nasmiješi Jesse.

— Zar si doista s tim čovjekom jahao na Rio Grande? — zapita Tom.

— Davno je tome — odgovori Jesse. — Za mene će ostati vječnom

zagonetkom zašto se Craig toliko izmijenio.

— Krenimo kući! — reče Marc Ricker promuklim glasom, ovije Jesseju ruku oko ramena i povede ga k njegovom konju.

Za povratak su utrošili punih sedam dana, jer se žega još više pojačala. Umorni, izmučeni dugotrajnim jahanjem i sasvim izderane i zaprašene odjeće stigoše u Prescott.

Šerif Roover naslonio se na motku za vezanje konja ispred svog ureda.

— Nešto ipak povlačim, Marc! — reče umjesto pozdrava.

Marc Ricker skine šešir i osuši traku za upijanje znoja.

— Bio si u pravu, Matt! Doista sam ostario. Još se nikada nakon dvanaest dana jahanja nisam osjećao tako loše. Pomalo to prestaje biti užitak. A i borba me je rastužila, Matt!

Matt Roover se nasmiješi i počese po trbuhu. Pri tome mu pogled odluta do Husha.

— Razumijem te, Marc!... Čuo sam kako se Hush borio... Znači, još jedan pravi Ricker... Pa i ti si sada, u starosti, još bolji nego u mladim danima... Dopusti da ti to kažem...

Zatim je potapšao Husha po rame-nu i prijazno mu kimnuo.

— Ostavimo se šale! — reče Marc Ricker. — Kako je Lee Rayerson prihvatio pogibiju svog brata? Svi smo toliko voljeli Bustera. Htio bih mu to još jednom reći...

— On je to prokleta loše shvatio — zabrinuto reče šerif Roover.

Marc Ricker zadigne obrve.

— Krivi li možda nas, Rickerove?

— Nipošto! Progoni Webstera. I, može se reći, nije jedini... Ljudi kao da su ipak ponešto shvatili...

Nedugo nakon toga Rickerovi su krenuli kući...

Bilo je vruće... kao nikada ranije... Gore se razapelo čeličnoplavo nebo bez ijednog oblačka... Dolje je zamirala gruba i škrtla zemlja koju su oni ipak voljeli... ta bila im je domovina...

K R A J

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

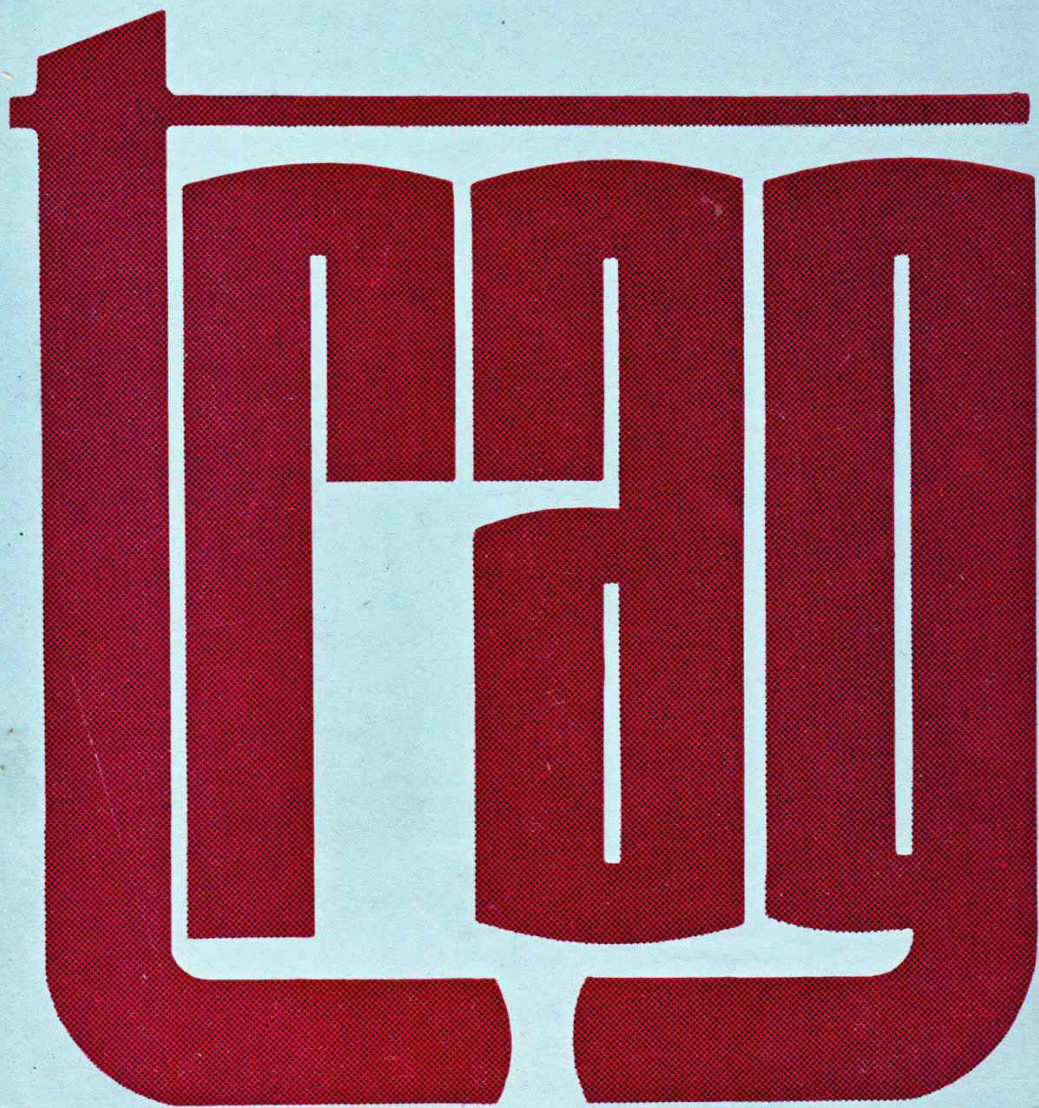
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

12. S. F. Scott: ZARISTE MRŽNJE
13. P. Hangster: LIJEČNIK S KOLTOM
14. P. Hangster: PUCAJ ILI UMRI
15. P. Hangster: ZALUTALI METAK
16. U. H. Wilken: HITAC U ZORU
17. U. H. Wilken: SUSRET NA RIJECI
18. S. F. Scott: NOĆ STRAHA
19. U. H. Wilken: STOTINU DOLARA ZA BANTOCKA
20. J. F. Beck: ZVIJEZDU TREBA ZARADITI
21. L. Martin: ČOVJEK ZVAN TORNADO
22. M. Nichols: LOV NA WILMORA
23. E. M. Rhodes: PROŠAO JE OVUDA...
24. W. C. Macdonald: PETORICA ZA WALCKOTTA
25. W. O'Connor: JUBEJEVA ZAKLETVA
26. L. L'Amour: PAKAO PAPAGA
27. H. S. Sharon: KAD JE DOŠLA MEČAVA
28. J. Kirby: OPASAN POKLON
29. L. B. Patten: PUSTINJA KOJA UBIJA
30. H. S. Sharon: PROKLETI RANCI
31. V. D. Overholser: IZGUBLJENO POVJERENJE
32. W. O'Connor: ZAMKA ZA KRADJIVCE STOKE
33. R. Beakson: PUMAHNITALI RANCI
34. D. J. Stevens: NOĆ OBRACUNA
35. L. L'Amour: UKROČENA ZEMLJA
36. W. R. Cox: DJEVOJKA S ISTOKA
37. H. S. Sharon: CRNI ORAO
38. Tom West: SAMO MOJ PISTOLJ
39. Scott F. Scott: ALABAMA
40. H. S. Sharon: PODVALA BILLA JACKSONA
41. Louis L'Amour: BEZDUŠNI VODIČ
42. W. O'Connor: OPASNI DOŠLJAK
43. W. O'Connor: OSAMLJENI SERIF
44. U. H. Wilken: PROKLETI ŽIVOT
45. S. H. Sharon: NAPAD NA KOCIJU
46. John F. Beck: U IME ZAKONA...
47. Louis L'Amour: VISOKI STRANAC
48. L. L'Amour: OBRACUN U PRERIJI
49. S. C. Lawrence: VRELI DAN U BUFFALU
50. P. Hangster: POVRATAK
51. J. F. Beck: OLOVO PRAVDE
52. H. Warner: TRAGOVI U PUSTINJI
53. G. A. Lutz: PUCNJI U PRAZNO
54. E. Jones: NEUSTRASIIVI SLADE
55. L. L'Amour: ZLATNA PLANINA
56. H. Hatten: SMRTONOSNI POHOD
57. T. West: TEKSAŠANIN
58. E. Jones: SMRT SVIM IZDAJICAMA
59. W. O'Connor: KANJON SMRTI

U PRIPREMI:

60. L. L'Amour: KLAN SACKETTOVIH

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKO
— LJUBAVNIH ROMANA**